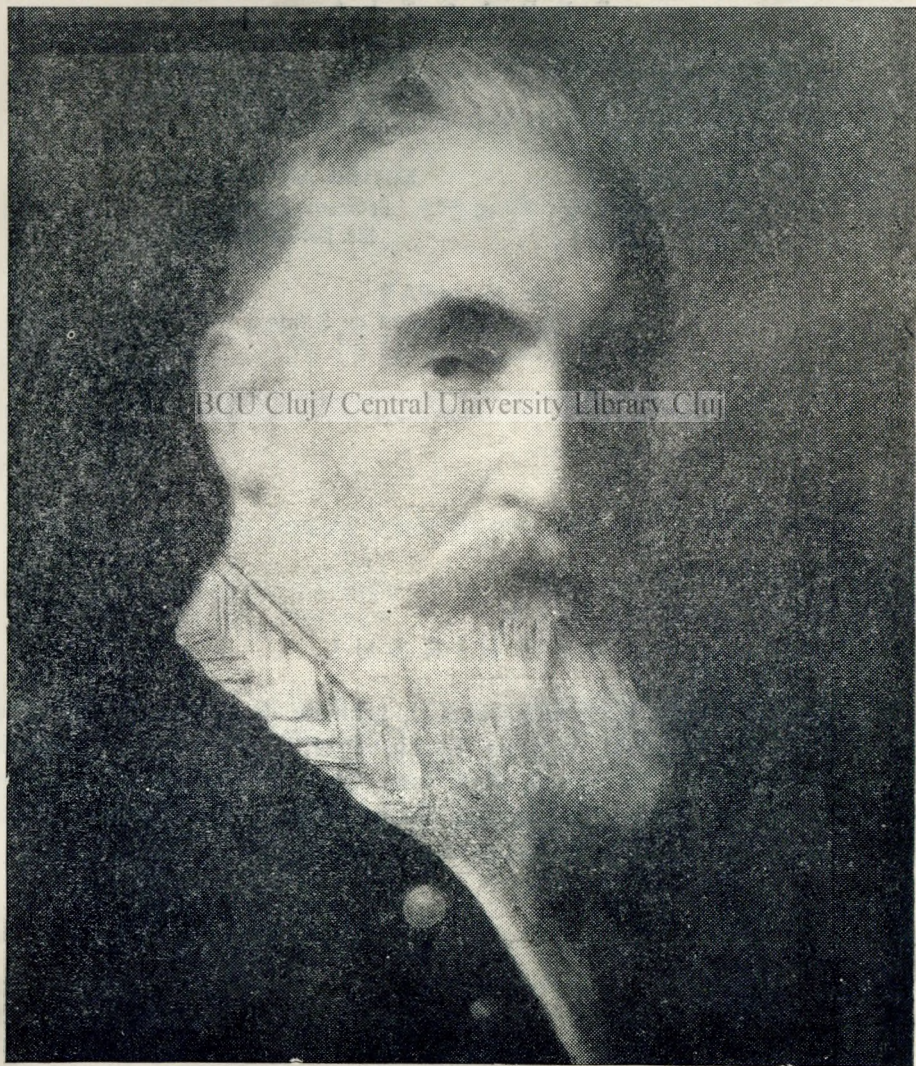

NATURA

REVISTĂ PENTRU RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚEI

UN AN

DELA MOARTEA PROFESORULUI ION SIMIONESCU

N A T U R A

REVISTA PENTRU RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚEI

Fondatori: G. ȚIȚEICA, G. G. LONGINESCU, I. SIMIONESCU

OCTAV ONICESCU

Profesor la Universitatea din București

R E D A C Ț I A

OCTAV ONICESCU

Profesor Universitar
Str. Rozelor, 9

TRAIAN SĂVULESCU

Membru al Academiei Române
B-dul Mărăști, 61

C. MOTĂȘ

Profesor Universitar
Str. B. P. Hașdeu, 4

EUGEN ANGELESCU

Profesor Universitar
Str. Dr. Pasteur, 44

Dr. M. ZAPAN

Membru cor. al Academiei de Științe
Str. Londra, 21

BCU Cluj / Central University Library Cluj

C U P R I N S U L

Articole despre ION SIMIONESCU, semnate de; Redactorii Revistei Natura, Prof. G. Macovei, Virginia Barbu, Prof. M. G. Filipescu, Valeriu Pușcariu, Prof. Traian Săvulescu, Prof. Ioan Gh. Botez, Revista Pădurilor, Prof. Mihai David, Prof. I. S. Atanasiu, George Bota, P. D. Tehnica și Viața, Prof. Agricola Cardaș, Ing. Radu Cădere.

Înscrisă în registrul publicațiilor Tribunalul Ilfov Secția I Comercială sub Nr. 114/938
Editura „OFICIUL DE LIBRĂRIE” AL PASERE — București, Bulevardul Elisabeta Nr. 58
Administrația și Redacția: București, — Bulevardul Elisabeta Nr. 58, — Telefon 3.53.75
Cont C.E.C. 2679

NATURA

REVISTĂ PENTRU RĂSPÂNDIREA ȘTIINȚEI

ANUL XXXIV

IANUARIE 1945

Nr. 1

FONDATORI:

G. ȚIȚEICA, G. G. LONGINESCU, I. SIMIONESCU

OCTAV ONICESCU

Profesor la Universitatea din București

ANUL XXXIV

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare lunar sub conducerea Domnilor:

OCTAV ONICESCU

Profesor Universitar

TRAIAN SĂVULESCU

Membru al Academiei Române

C. MOTAȘ

Profesor Universitar

EUGEN ANGELESCU

Profesor Universitar

Dr. M. ZAPAN

Membru cor. al Academiei de Științe

Ediția „Oficiul de Librărie” AL. PASERE B-dul Elisabeta Nr. 58, București II

NATURA

Ion Simionescu,

Un înțelept nu reține nici odată darurile ce i se fac. Ofranda către el se transformă în dar pentru tine însuși și ieși, după ce-ai făcut-o, îmbogățit.

Ne-am propus să aducem un omagiu memoriei lui Ion Simionescu, recunoscători pentru atâția ani de muncă în conducerea acestei reviste. Și am ieșit noi îmbogății cu acest număr în care colaboratorii, prietenii, elevii lui Ion Simionescu i-au reconstituit viața, i-au schițat opera, au făcut să palpate amintirile.

Am obținut astfel o schiță colectivă, poate încă prea de aproape luată, dar de sigur și pentru aceasta prețioasă, a unei mari vieți închinată pământului și sufletului românesc.

Ea redă ființă, în formele sale cele mai pure, acestei figuri de apostol și face să capete un nou sens versurile poetului pentru care răul și ramul de pe cuprinsul țării sânt solidare neamului său.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ion Simionescu a trăit viața acestor râuri, a mângâiat aceste ramuri, a cercetat munții și dealurile, plantele și animalele cuprinsului țării, le-a răscolit adâncurile, le-a studiat structura și istoria cea mai depărtată. În armonia lor și-a încadrat înțelegerea pentru neamul său, pentru exemplarele sale de elită pe care cu atâta grijă le căuta în cele mai depărtate ascunzișuri.

Geolog, geograf, antropolog, etnograf, călător neobosit, artist sensibil la nuanțe și armonii, român pe deasupra oricărei preocupări profesionale, el a fost, până în ultimile sale zile, o conștiință luminată și înțeleaptă a faptelor și gesturilor pământului și neamului românesc.

REDACTORII REVISTEI NATURA

Profesorul Ion Simionescu

Omul de știință

de Prof. G. MACOVEI
Membru al Academiei Române

S'a scurs mai bine de un an, de când neînduplecatele parce au tăiat, pe cât de neașteptat pe atât de dureros, firul unei vieți așa de activă și așa de rodnică, ca cea a Profesorului Ion Simionescu.

Deși între timp au trecut peste noi atâtea evenimente sguđuitoare, mehită să înăbușe orice alte sentimente și preocupări, impresia produsă de dispariția acestui mare cărturar și luminat patriot a rămas tot așa de puternică ca în primul moment și regretul de a-l fi pierdut, tot așa de adânc. Și, oricât va trece timpul și orice s'ar mai întâmpla, imaginea lui nu va înceta să rămână vie și nestirbită în amintirea celor ce l-au cunoscut, pentru ca apoi, spiritualizată și liberată de tot ce e trecător, să fie transmisă mai departe generațiilor viitoare de însăși opera lui.

Căci, Profesorul Simionescu, prin vasta și variata sa activitate, cât și prin înalta valoare a roadelor ei, nu a fost din acele stele călătoare, ce lucesc un moment și apoi se sting, ci stea fixă și luminoasă, care a strălucit și va străluci pe firmamentul vieții noastre științifice și culturale.

Iar astăzi, când, mai mult ca oricând, avem atâta nevoie de valori morale și spirituale ca cea a lui Simionescu, evocarea personalității și operii marelui dispărut devine încă un motiv de încredere în virtuțile neamului și tot odată puternic mijloc de îmbărbatare în încercările prin care trecem. Așa că figura lui de apostol, care, în viață fiind, și-a servit țara și neamul cu atâta suflet și atâta stăruință, parcă continuă să le aibă în grijă și dincolo de mormânt, de unde ne trimite îndemn de speranță într'o soartă mai bună.

Viața Profesorului Simionescu a fost model de puritate și de muncă luminată dăruită binelui comun.

Venit pe lume la 10 Iulie 1873, la Fântânele în județul Bacău, cel ce avea să devină președintele Academiei Române nu s'a bucurat dela început de o soartă surăzătoare. Având nehorocirea să-și piardă de timpuriu părinții, copilăria și adolescența i-au fost umbrite de tristețea de a se ști orfan. Din fericire, o rudă apropiată din Botoșani îl ia sub îngrijire și cu părintească iubire se ocupă de educația și instrucția lui. Școala primară și studiile liceale le-a făcut în acel oraș. Prin cumînțenia și frumosele lui aptitudini la învățatură el a fost întotdeauna în fruntea colegilor săi.

În 1891, după obținerea bacalaureatului, urmând, de sigur, o înclinare firească, dar atras și de faima unor străluciți profesori ieșeni

ca, Cobălcescu, Poni și alții, s'a înscris la Facultatea de Științe din Iași. Temeinica pregătire cu care venise din liceu, i-a înlesnit totodată obținerea, prin concurs, a unei burse în Școala Normală Superioară. Prin aceasta el și-a asigurat liniștea și răgazul necesar unor serioase studii universitare. Și cum, pe de altă parte, această instituție, prin organizația ei și prin traiul în comun a studenților dela diferite secții și facultăți, era un interesant focar de intelectualitate și de emulație, unde se ciocneau fel de fel de idei și se desbăteau fel de fel de probleme, personalitatea spirituală a lui Simionescu are aci posibilitatea să se reliefeze și să capete caracterul de maturitate.

După terminarea facultății, tânărul licențiat a funcționat, scurt timp, ca profesor de Științe Naturale la Botoșani, la liceul pe care îl absolvise numai cu câțiva ani în urmă.

Deși dotat cu mari aptitudini didactice, așa cum a dovedit-o cu prisosință și mai târziu, fie în calitate de conferențiar al Seminarului pedagogic universitar din Iași, fie ca profesor la Școala Comercială sau la Liceul de fete „Humpel” din acelaș oraș, personalitatea lui Simionescu nu era croită pentru a rămâne profesor secundar. Pregătirea și alesele sale resurse spirituale și sufletești îl chemau la sarcini mai înalte. De aceea, foarte bine venită a fost o bursă a Academiei Române pentru studiul Geologiei la Viena, bursă pe care el o obține prin concurs în 1894.

De aci înainte viața lui ia alt curs și se îndreaptă spre alte destine.

La Universitatea din Viena, la vestita școală a marilor savanți, Suess, Waagen, Tschermak, Penck, etc., el își desăvârșește pregătirea în domeniul Geologiei și Paleontologiei, iar prin integrarea în viața spirituală a acelui mare focar de cultură, încrederea în forțele lui capătă consistență definitivă.

După ce, în 1898, obține doctoratul, trece la Universitatea din Grenoble, unde ia contact cu școala franceză de Geologie, reprezentată în acel centru universitar de marea autoritate a Profesorului Kilian. În Laboratorul acestuia Simionescu execută și dă la lumină un foarte interesant studiu asupra Amoniților cretacici.

Întors în țară, el este numit mai întâi profesor la Școala Comercială și conferențiar la Seminarul pedagogic universitar din Iași. În 1900, separându-se la Universitatea ieșeană catedra de Geologie de cea de Mineralogie, este numit profesor suplinitor la noua catedră, după ce mai înainte făcuse o serie de cursuri libere de Geologie. În 1902, catedra fiind scoasă la concurs, el devine titularul ei, mai întâiu ca agregat, pentru ca în 1905 să fie ridicat la gradul de profesor definitiv.

De acum începe marea și neobosita lui activitate pe teren didactic, științific și cultural în genere, activitate ce nu va fi oprită decât de durerosul sfârșit dela 7 Ianuarie 1944.

Prin muncă fără preget, pe lângă satisfacerea din plin a cerințelor catedrei, el dă la lumină, rând pe rând, diferite lucrări științifice, ce au ilustrat „Publicațiunile Fondului V. Adamachi” ale Academiei Române, „Annales scientifiques de l'Université de Iassy”, precum și alte publicațiuni cu acelaș caracter, române sau străine.

Paraiel cu acestea publică lucrări didactice, lucrări de popularizare, articole de reviste și de ziare și diferite alte lucrări, în care tratează de preferință chestiuni interesând cultura generală.

Dar acțiunea de propagandist al culturii nu se mărginește numai la aceasta. Fecunda sa activitate publicistică se îmbină strâns cu cea de neobosit conferențiar. Și în adevăr, n'a fost tribună în vreun centru cultural din țară, de pe care să nu fi răsunat, cu căldură și convingere, cuvântul lui colorat și autorizat. Iar când Radio i-a oferit mijlocul atât de lesnicios de a-l răspândi în sfere cât mai largi, el a fost cel mai ascultat și mai apreciat conferențiar al Societății noastre de Radiodifuziune.

Ca profesor, Simionescu a onorat catedra de Geologie și Paleontologie dela Universitatea din Iași până în 1929, când a fost chemat la București. De asemenea el a mai servit o serie de ani și catedra de Geografie dela aceeași Universitate, rămasă vacantă, în 1911, prin moartea regretatului St. Popescu.

Stima și autoritatea, de care se bucura printre colegii săi, l-au ridicat la demnitatea de rector al Universității din Iași, demnitate pe care a ocupat-o după 1922 în două rânduri. De asemenea încrederea colegiului universitar l-a trimis în Senatul Țării ca reprezentant al acelei universități.

Catedra de Paleontologie dela Universitatea din București, la care a fost chemat în 1929, a fost servită de el cu aceeași neobosită râvnă și cu aceeași autoritate, până în 1941, când a fost pensionat.

Interesul pe care l-a arătat întotdeauna învățământului de toate gradele și competența cu care trata și soluționa orice problemă de această natură, i-au atras diferite însărcinări în Ministerul Școalelor, culminând cu cea de Secretar general, sarcină la care a fost reținut sub trei miniștri, dela 1913 până la 1918. Ales în parlament în diferite legislaturi, nu a lipsit niciodată să-și spună cuvântul autorizat, ori de câteori era vorba de o chestiune referitoare la învățământ și la cultură în genere, sau când era de apărat vreun interes public ori al celor mici și umili.

Academia Română apreciind alesele lui calități și munca depusă pe teren științific și cultural, l-a chemat printre membrii ei activi încă din 1911, pentru ca în 1941 să devină președintele înaltei instituțiuni.

Moartea l-a surprins în această demnitate, supremă încoronare a unei vieți ce va rămânea deapaururi o pildă și un îndemn.

Astăzi, când revista condusă de Profesorul Simionescu cu atâtă credință, îi cinstește memoria, închinându-i acest număr, cu pietetă-mă asociez la acest act, și cu respectul și evlavia datorită proeminentei lui personalități și cu vie admirățiune și caldă recunoștință pentru opera ce ne-a lăsat, voi încerca să desprind ceva din această personalității sale mai puțin cunoscută celor mai mulți, ceva din figura omului de știință Ion Simionescu.

Căci trebuie să observ că, deși activitatea sa pe terenul științific a fost una din manifestările sale cele mai importante, și deși timp de aproape 50 de ani el a fost cel mai credincios și cel mai meritoriu slujitor al Științei pământului, roadele muncii sale în această direcție sunt puțin cunoscute marelui public.

Se știe, fără îndoială, că, academicianul și profesorul de mare prestigiu, în afară de înfocatul propagandist al culturii în genere, a fost înainte de toate om de știință. Dar ce a însemnat el, în special, ca savant și care-i este, anume, aportul la promovarea specialității sale, în afară de cercul restrâns al specialiștilor, puțină lume știe.

Este adevărat că, meritele și prodigioasa lui activitate, care i-au deschis larg porțile Universității și ale Academiei, încă din tinerețe, l-au ridicat foarte de timpuriu și în mod cu totul deosebit în ochii noștri, creindu-i acel nimb de prestigiu și autoritate, de care nu mulți s'au bucurat. Însă nu e mai puțin adevărat că, la crearea acelui nimb, latura pur științifică a activității sale a contribuit în mult mai mică măsură, decât au contribuit străduințele ce le-a depus în alte direcțiuni. Și aceasta nu pentru că rezultatele muncii sale pe terenul științei ar fi tot mai puțin valoroase, ci pentru că condițiile în care se desfășoară această muncă și caracterul ei o fac în genere puțin cunoscută.

Căci, trebuie deasemenea să observ că, dintre diferitele manifestări ale spiritului omenesc, știința și în special ceea ce numește știința pozitivă, deși de aceeași nobile esență spirituală ca și literile și artele, nu se bucură, așa zicând, de aceeași trecere. Și pentru a mă servi de o imagine cunoscută, așa zice că știința este mai de grabă un fel de cenușereasă, ursită să stea mereu după ușă, decât orgolioasa domniță retrasă în turnul ei de fildeș, așa cum sunt dispuși cei mai mulți a o considera. Prin pregătirea ce o cere, prin tehnica ce o comportă și chiar prin limba de care se servește, munca științifică are o manifestă tendință de izolare și, dacă voiți, chiar de singularizare. Este tăcută, discretă și modestă. Nu-i place să atragă atenția, nu-i place să iasă în lume. Iar roadele ei, singurele care ar scoate-o, oarecum, din rezerva în care se complace, nu sunt întotdeauna imediate și mai ales evidente marelui public. Și când, în cele din urmă, lumea ajunge să le cunoască și să se bucure de binefacerile lor, cine mai stă să se gândească cui se datoresc și câtă trudă îndelungată și istovitoare au cerut.

De aceea opera omului de știință rar ajunge să fie cunoscută dincolo de lumea specialiștilor.

Aceasta fiind soarta tuturor celor ce-și cheltuesc vloga pe ogorul științei, aceasta a fost și soarta savantului Simionescu.

Ca om de știință, Profesorul Simionescu întruchipa o armonică asociere a celor mai alese însușiri de cercetător și de gânditor.

Inteligență vie, pătrunzătoare și cuprinzătoare, spirit critic ascuțit, meticolos dar de observație asociat cu o remarcabilă putere de sinteză, însușiri conduse de o obiectivitate senină, de un temperament cumpănit și de o putere de muncă neobișnuită, iată principalii factori generatori ai operei sale științifice. Iar dacă, pe lângă acestea, se ține seamă de marea lui dragoste de natură, unul din puternicele resorturi ale energiei sale creatoare, strâns îmbinată cu o sensibilitate poetică și un remarcabil talent literar, se înțelege cum pasionatul naturalist, care, rece și obiectiv, îi disecă trupul și-i scrutează ascunzișurile, a fost dublat de artistul, care, cu căldură și entuziasm, îi preamărește minunățiile și-i cântă splendorile.

Acesta este fondul spiritual și sufleteș al geologului, paleontologului și geografului Simionescu.

Cu aceste resurse, cu o perfectă pregătire de specialitate și o vastă cultură generală, și sub impulsul și exemplul marilor săi magiștri, Cobălcescu și Poni la Iași, Suess, Waagen, Tschermak la Viena și Kilian la Grenoble, este ușor de explicat, nu numai valoarea creației lui științifice, dar toate strălucirile lui succese din toate ramurile sale de activitate.

Ceeace caracterizează în genere opera de specialitate a Profesorului Simionescu, este spiritul riguros științific în care sunt concepute și executate lucrările sale. Prin valoarea conținutului lor, prin scrupulositatea și discernământul cu care sunt examinate, discutate și clasate faptele de observație, prin logica și prudența concluziilor, precum și prin preciziunea și claritatea expunerii, ele sunt admirabile modele de lucrare științifică și tot odată prețioase și temeinice documente și contribuțiuni la cunoașterea geologiei și paleontologiei Țării. Orice problemă, fie de morfologie, fie de stratigrafie sau tectonică, fie de paleontologie, e examinată sub toate aspectele, iar soluția dată este singura care se putea da. Deși spirit cu deosebire înaripat și de fecundă imaginație, Simionescu, în căutarea adevărului științific, nu este făuritor de ipoteze hazardate și nici nu are în simpatie ipotezele și teoriile nesuficient documentate și necomplet controlabile. Din cele mult peste 100 de publicațiuni științifice, note, comunicări, memorii și monografii, nu este una, care să aibă un conținut discutabil, neîndestulător, sau de prisos; chiar notele preliminare au un caracter precis și definitiv.

De aceea opera lui științifică va rămâne și-l va menține pentru totdeauna printre marii cercetători ai alcătuirii geologice a pământului românesc, după cum l-a așezat deja de mult printre principalii cititori ai școlii noastre de geologie.

Prin natura specialității și a condițiilor de lucru, câmpul de cercetări al Profesorului Simionescu a fost, se înțelege, pământul românesc.

Spirit eminentemente metodic, el este înclinat dela început spre studii de Stratigrafie, ca fiind printre cele dintâi care conduc la concluziuni sigure și definitive în materie de istorie a pământului. Și pentru că aceste studii se bazează în primul rând pe resturile organice conținute în stratele pe care le cercetează, și pentru că, la rândul lor, aceste resturi fac posibil examenul vieții din trecut, problemă care în cele din urmă îl interesează chiar mai mult decât alcătuirea structurală a scoarței terestre, iată-l angajat în mod paralel cu studiul acestor resturi, iată-l intrat, prin urmare, în domeniul Paleontologiei.

De sigur, în cadrul acestor rânduri nu se poate întreprinde un examen al operii sale științifice. O foarte rapidă ochire asupra ei am aruncat cu ocazia chemării sale la înalta demnitate de președinte al Academiei, când încercam să privesc întreaga lui personalitate spirituală. *) Inșă în istoria evoluției științei în România, cât și în știința universală, Simionescu și-a înscris pagina lui de luminoasă și

*) O viață de muncă (Prof. I. Simionescu). București, 1941.

temeinică contribuție. La timp și la locul cuvenit, se va arăta în amănunt proporțiile și valoarea aportului său la cunoașterea pământului Țării în special și la promovarea științei în general. Pentru moment și pentru cei ce nu au fost în curent cu activitatea lui științifică, nu ne putem îngădui decât enunțarea câtorva din principalele lui înfăptuiri.

Astfel, în materie de Geologie, Simionescu și-a îndreptat cercetările în deosebi asupra a trei ținuturi ale Țării, de caractere geologice deosebite și anume: Platoul Moldovei, regiunea văii superioare a Dâmboviței și Dobrogea.

Constituția Platoului Moldovei era puțin cunoscută înaintea lui. Cobălcescu, deși profesase în Universitatea moldoveană, nu apucase să pună decât unele jaloane de orientare cu totul generală. Prin stăruitoarele sale cercetări, Simionescu i-a lămurit complet alcătuirea geologică, precum și poziția ce o ocupă între marile unități structurale ale Sud-estului Europei.

Cam tot în același timp activitatea lui a fost absorbită și de studiul regiunii văii superioare a Dâmboviței, dela Dragoslave și Rucăr în sus, adică de așa numitul Basin al Dâmbovicioarei.

De un pitoresc geologic deosebit, a cărui variație și măreție nu sunt egalate decât de frumusețea și pitorescul lui fizic, ținutul acesta a devenit o regiune clasică pentru geologia românească, mai ales în urma studiilor lui Simionescu. Deși mai înainte atrăsese atențiunea multor geologi, cunoștințele asupra alcătuirii lui erau necomplete și controversate. Simionescu a umplut lacunele, a înlăturat controversele și a fixat în mod definitiv imaginea reală a geologiei acestui interesant ținut.

De aceeași importanță științifică, însă de un cuprins și mai amplu, apar studiile ce le-a executat mai pe urmă în Dobrogea.

Nu prea mult înaintea lui Simionescu, marele geolog Eduard Suess, fostul lui profesor dela Viena, unul din cele mai impresionante spirite sintetice de care s'a bucurat știința geologică universală, spunea în monumentală sa operă „Das Antlitz der Erde”, că Dobrogea constituie o enigmă în alcătuirea geologică a continentului nostru. Astăzi putem afirma cu legitimă satisfacție că, prin străduințele geologilor români, acea enigmă a fost deslegată; iar printre cei cari au contribuit la deslegarea ei, Simionescu ocupă un loc de frunte. Fără a intra în amănunte, nu mă pot reține de a menționa că, lui i se datorește fixarea primului reper stratigrafic în clasarea formațiunilor primare ale Dobrogei și că, prin examenul caracterelor și a succesiunii formațiunilor secundare, el a adus cele mai depline lămuriri în alcătuirea și evoluția geologică a provinciei noastre transdunărene.

În strânsă legătură cu această categorie de cercetări stau studiile lui paleontologice. De o amploare și o variație și mai mare, aceste studii reprezintă partea cea mai importantă a producției sale științifice.

Prin forța împrejurărilor, și mai ales prin înclinare, Simionescu a fost, în adevăr, mai mult paleontolog decât geolog. În cele nu mai puțin de 70 de lucrări din acest domeniu, cele mai multe devenite clasice dela apariție, el a îmbogățit ca nimeni altul iconografia vieții

din trecutul geologic al pământului nostru. Având ca obiect un abundent și variat material, dela Vertebratele cele mai superioare și chiar dela omul paleolitic, până la cele mai inferioare Nevertebrate, material recoltat cu trudă, aproape numai de mâna lui, din diferite formațiuni geologice, dela Primar până la Cvaternar, a pus în evidență caracterele și variațiile diferitelor faune, ale căror resturi stăteau ascunse în pământul nostru. Prin aceasta el a umplut multe goluri în filiațiunea diferitelor grupuri de organisme fosile, prin descoperirea a foarte multe specii nouă.

Printre aceste studii se reliefează în mod cu totul deosebit cele asupra Nevertebratelor din Secundarul din Bazinul Dâmbovicioarei și din Dobrogea și cele asupra Mamiferelor terțiare din Basarabia. Prin valoarea și frumusețea lor, colecțiunile ce au format obiectul acestor studii, fac mândria și podoaba Laboratorului de Geologie și Paleontologie din Iași și a celui de Paleontologie din București.

Pe lângă concluziunile de ordin filetic evolutiv, rezultatele obținute în această direcție de cercetare au constituit în primul rând baza indiscutabilă a concluziilor sale stratigrafice și au aruncat interesante lumini asupra unor condiții de viață din diferite timpuri și locuri, cât și asupra paleogeografiei în genere.

Spueram că unul din principalele resorturi sufletești ale activității lui Simionescu era marea lui dragoste de natură, sentiment care la el se confunda în chip indisolubil, dacă nu era chiar depășit de cel al iubirei de țară și de neam.

Cu acest fond sufletesc și cu marile lui însușiri de cercetător, a fost firesc ca, dela Geologie și Paleontologie, să evolueze spre Geografie și anume spre Geografia Țării. Cutreerând-o în lung și în lat și cercetând-o până în ascunzișurile și ungherele cele mai neumblate, a ajuns să o cunoască și să o prețuiască ca puțini alții. Incântat de pitorescul ei fizic, cu aceeași iubire și același interes a privit toate formele și toate aspectele vieții, dela planta și animalul cel mai umil până la om. Rând pe rând a înfățișat, în forma cea mai atrăgătoare, frumusețile ei naturale, condițiile fizice, economice și culturale, populația cu trecutul și prezentul ei, orașele și satele cu viața și caracteristica lor, fauna, flora, bogățiile subsolului, într'un cuvânt tot ce poate da o imagine cât mai completă și cât mai fidelă a Țării.

Prin scrierile ce i le-a consacrat, el a îmbogățit bibliografia noastră geografică cu lucrări de un caracter cu totul deosebit, lucrări care, pe lângă valoarea lor științifică și documentară, sunt admirabile creațiuni literare. De altfel, nicăeri în opera lui științifică nu apare mai evidentă asocierea așa de fericită a spiritului obiectiv și precis al omului de știință, cu firea poetică și puterea de caldă evocare a artistului. Scrieri ca, „Țara noastră”, „O țară din povești”, „Pitorescul României”, „De prin țară”, și altele, și altele, nu sunt numai lucrări cu caracter științific, lucrări ce te informează și te documentează, dar imnuri de cucernică închinare către țară și neam, și îndemnurile cele mai ademenitoare să o cutreeri tu însuși, să o cunoști și să o iubești, așa cum a iubit-o el.

Opera geografică a Profesorului Simionescu, operă științifică,

cu nimic mai prejos de cea geologică și paleontologică, este în acelaș timp operă națională de cea mai aleasă esență.

Oprindu-mă aci, nu știu dacă voi fi reușit să evoc ceva din imagina celui ce a fost omul de știință Ion Simionescu, Dar terminând această foarte fugtivă privire, n'aș putea-o încheia fără un cuvânt de lămurire privitor la chestiunea îndatoririlor sale de înalt slujitor al științei.

Sub impresia, probabil, a incomparabilelor sale străduințe pentru răspândirea culturii în sferă cât mai largi, unii și-au pus anume întrebarea, dacă el și-a îndeplinit în întregime datoria față de specialitatea lui și dacă nu a neglijat cumva munca științifică în profitul unei activități de un ordin mai puțin înalt, cum a fost tocmai cea de propagandă culturală.

Să-mi fie cu iertare; dar întrebarea este și neîndreptățită și lipsită de înțelegere.

Neîndreptățită, pentru că nu este exact că Simionescu s'ar fi abătut dela îndatorirea lui de om de știință. Dela prima lui scriere științifică, din 1897, până la ultima, apărută în 1943, numai cu 2 luni înaintea morții, cu toate multiplele și variatele lui obligațiuni, el nu a încetat un moment de a se ține în cel mai strâns contact cu specialitatea sa. Lungul șir de publicațiuni de specialitate, de care, foarte probabil, că, cei ce și-au pus această întrebare n'au avut cunoștință, este cea mai elocventă dovadă a continuității preocupărilor sale științifice. Numai în ultimii 4 ani, cu toată starea de războiu și de frământări atât de neprielnică creației științifice, el a dat la lumină nu mai puțin de 11 lucrări. Printre acestea se impune atenției noastre în mod cu totul deosebit cea voluminoasă monografie asupra faunei sarmatice din România, una din cele mai complete lucrări din câte s'au scris asupra unei faune terțiare dela noi. Un cercetător care și-ar fi neglijat specialitatea nu producea ce a produs și cât a produs el.

Lipsită de înțelegere, pentru că acei ce și-au pus-o, nu numai că nu i-au cunoscut activitatea științifică, dar mai ales nu i-au cunoscut sufletul. Și necunoscându-i sufletul, n'au avut posibilitatea să-l înțeleagă.

Că, aparent, a fost mai fecund în alte domenii și în special în cel de răspândire a culturii, e drept. Inșă e o greșeală să se compare producția științifică cu alte producții ale spiritului. Căci pe cât de modestă și de discretă, pe atât de pretențioasă este munca științifică. Creația în acest domeniu nu se mulțumește numai cu inspirație, imaginație, și în genere acele atribute ale spiritului suficiente creațiunii artistice și literare, ci ei îi mai trebuie stăruință, răbdare, control și iar control. Și dacă o pagină de literatură, bunăoară, poate străluci și poate dăinui dealungul veacurilor, prin armonia frazei, prin frumusețea imaginilor, prin atmosfera afectivă ce o crează, o pagină de știință nu trăește decât prin adevărul ce-l cuprinde. Or, se știe cât de greu se lasă cucerit adevărul științific.

Iar cât privește opera lui de popularizare, nu trebuie nici de cum privită ca produsul unei derogări dela activitatea științifică. Ea

pornește din vibrațiunea unei anumite coarde a sufletului său, este răspunsul unei imperioase porunci lăuntrice, căreia nu i se putea opune, este rezultanta unui complex de forțe cel puțin tot așa de puternic ca cel care-l ținea legat de știință. Opera de popularizare a lui Simionescu a stat sub comanda mării lui iubiri de neam și de țară. Cine și-a dat seama cât de puternic era stăpânit de acest sentiment și cine a cunoscut sinceritatea pe care a pus-o în toate acțiunile lui, nu s'a putut să nu-l înțeleagă și să nu-l aprobe. Prin onestitatea lui sufletească și prin înalta valoare etică și spirituală a tuturor manifestărilor lui, toate laturile operei sale sunt deopotrivă de îndreptățite, iar el deopotrivă de mare în toate.

Așa că dacă dragostea de natură și de adevăr a făcut din el marele naturalist, geologul și paleontologul care ne face cinste, cea de neam și de țară l-a ridicat la rangul de mare apostol și învâțător al națiunii lui.

În aceste condițiuni, deși Profesorul Simionescu a fost unul din cei mai prețuiți cărturari ai noștri și deși a fost înconjurat de tot respectul, stima și afecțiunea noastră, e firesc să nu fi rămas cu totul indiferent la modul diformat cum a fost privită, de acei puțini de altfel, munca sa. De altmintrelea, undeva în „**Mărturisirile**” sale ne lasă să o înțelegem. Și cu drept cuvânt. Căci, după cum am încercat să relev, activitatea depusă în scopul luminării maseilor nu a fost întotdeauna înțeleasă și apreciată, iar cea desfășurată în direcția științifică nu a fost îndeajuns de cunoscută.

Însă dreptatea vine, ca cele mai de multe ori, abia după moarte. Astăzi și cu cât va trece timpul, nu va fi himeni care să nu recunoască, împreună cu noi, că prin cea dintâi el s'a înscris între marii educatori ai neamului, după cum prin cea de a doua a intrat în marea familie internațională a slujitorilor științei. Și dacă opera lui național-culturală îi va păstra vie și nealterată memoria atât cât va trăi neamul nostru, opera științifică va dăinui atât cât va dăinui însăși știința universală.

Activitatea Profesorului Ion Simionescu în domeniul Paleontologiei

de VIRGINIA BARBU

În ziua de 15 Noembrie 1929, Profesorul Ion Simionescu, transferat de la Iași la Universitatea din București, deschide cursul de Paleontologie cu studenții anului IV, secția Științe Naturale.

În vederea prelegerii, pe catedră sunt orânduite tăvi încărcate cu fosile, resturi ale vieții trecute, cari așteaptă ca prin cuvântul măestrului al Profesorului să prindă din nou a trăi. Hărți și tablouri întregesc imaginea vieții și înfățișarea pământului de pe vremuri.

Treptat, treptat, amfiteatrul Laboratorului devine neîncăpător, atât pentru studenții în mare număr atunci, dar mai ales pentru cei ce, deși străini de Universitate, vin dornici să-l audă vorbind și să-l înconjoare cu toată bucuria și cinstea, urând bun-venit, noului titular al catedrei, tuturor cunoscut prin nenumăratele scrieri și prin neobosită lui activitate.

Este ora 10 și 10 minute. Profesorul pornește spre sala de curs, trăgând din țigară ultimele fumuri. Ajungând la catedră, scoate ceasul, punându-l pe masă îl privește, apoi cu glas domol de moldovean, vibrând de o ușoară emoție, care-i accentuează timbrul cald și plăcut, începe să desvolte subiectul. Uneori îmbină vorba cu gestul. Repede cucerește sala, prin cuvinte simple, nemeșteșugite, dar mai ales prin expunerea clară, precisă și totodată pedagogică. Ascultătorii îl urmăresc cu atenție, fără să obosească, iar după o oră și jumătate, ropote de aplauze îi acoperă ultimele cuvinte... Cursul Profesorului, așa cum înțelegea să-l predea, era ca o sinteză a tot ce studenții cunoscuseră în răstimp de trei ani.

Deși programa universitară nu-i pretindea prezența decât Marțea și Joia, dimineața, Profesorul era totuși zilnic la Laborator, căci materialul paleontologic, adunat cu multă trudă, trebuia prelucrat iar camera caldă și luminoasă îi dădea liniștea de care avea atâta nevoie la scris.

Mai totdeauna biroul Profesorului era încărcat de tratate, reviste, scrisori, instrumente, cutiuțe cu fosile rare, așteptând fiecare să le vină rândul. În dulapul cu geamuri din stânga, cărți diferite stăteau în rafturi, fără să se certe, deși ascundeau între filele lor tot ce era mai nou din știință, literatură sau artă. În camera alăturată, camera donatorilor, pe masa lungă din mijloc, în afară de materialul în studiu, erau orânduite în plicuri etichetate deseme și fotografiile din bogata și frumoasa noastră țară: munții, dealurile, câmpia, case țărănești, biserici maramureșene, toate adunate cu patimă de avar.

În această atmosferă liniștită Profesorul a lucrat timp de 5

ani, acoperind cu scrisul lui rotund, mărunț și ordonat nenumărate pagini de caiete. Corectate apoi cu creion roșu porneau să vadă lumina tiparului.

Mai mult de 25 studii originale de paleontologie au fost lucrate la Laboratorul din București, în afară de cărți de cultură generală, scrise cu dărnicie pentru toți, unele cunoscute și răspândite până și în cele mai depărtate colțuri de țară; căci activitatea Profesorului nu s'a mărginit numai la cercul restrâns al specialiștilor, ci s'a revărsat cu prisosință asupra tuturor.

În aceste pagini nu poate fi vorba de o analiză amănunțită a operii lui paleontologice, care necesită din partea cititorului cunoștințe de specialitate, ci o sumară enumerare, în ordine cronologică, a principalelor cercetări întreprinse de Profesorul Simionescu. Va fi de sigur o icoană incompletă; totuși se va putea vedea varietatea materialului cercetat ca și unele rezultate obținute în urma studiului migălos.

Activitatea științifică a Profesorului Simionescu (în total 98 publicații), poate fi împărțită în două etape. Prima, în care cercetările de geologie se îmbină cu cele de paleontologie, bazându-se pe acestea; a doua, în care își consacră toată puterea de muncă numai problemelor pur paleontologice și biologice, ale căror rezultat l-a publicat în 58 de note, monografii sau memorii.

Pe cât de valoroase, pe atât de variate, scrierile Profesorului Simionescu pot fi socotite, cu drept cuvânt, opere de bază și lucrări conducătoare pentru viitorii cercetători ai domeniului paleontologic.

Pasionat iubitor al naturii, a căutat să-i pătrundă și taina trecutului, încercând astfel înțelegerea prezentului. Deaceia nu s'a limitat numai la studii câtorva grupe de animale fosile, căci ar fi devenit unilateral, monoton, ceea ce era contrar firii lui. A cercetat resturile viețuitoarelor vechi, dela cele mai simple Nevertebrate, până la Vertebratele superioare și Om, adunate din formațiuni geologice de diferite vârste.

Primele cercetări paleontologice le consacră faunei mesozoice din basinal Dâmbovicioarei, lucrare ce prin partea de geologie i-a adus titlul de doctor. Studiul amănunțit al faunei culeasă dela Valea Cheii, Dealul-Sasului, Valea-Muierii, îl conduc la descrierea a numeroase forme de Amoniți neocomieni, noi pentru literatura paleontologică. În continuare publică „**Fauna calloviană din Valea-Lupului**” (Rucăr), iar mai târziu (1905) pe cea jurasică din Bucegi, lucrări ce alcătuiesc un prim ciclu de „**Studii geologice și paleontologice din Carpații Sudici**”.

Describe apoi fauna dela Ormeniș (Transilvania) de vârstă cretacică și arată însemnătatea acestui punct fosilifer pentru legăturile faunistice ale localităților din răsăritul Europei cu cele din apusul ei.

În aceste lucrări predomină descrierile de Amoniți, pe care Profesorul i-a cercetat întotdeauna cu mare plăcere. Pentru echivalări stratigrafice a studiat și colecțiuni ale muzeelor din străinătate. Astfel, cercetarea Amoniților neocomieni din Sudul Franței îi dau posibilitatea de a arăta afinitatea acestei faune cu cea din Carpații meridionali și Crimeea.

Face apoi studii amănunțite asupra podișului Moldovei. Pe baza fosilelor (Brachiopode, Lamelibranchiate și Gasteropode), constată prezența Tortonianului și sarmaticului din partea de Nord a acestui finut.

Din Flișul moldovenesc, atât de sărac în urme de vieață, resturile de Pești dela Cozla (Piatra-Neamț) îi dau prilejul de a descrie un nou gen: **Krambergeria**, în afară de alte câteva specii deasemeni noi.

Arată pentru prima oară prezența genului **Hipparion gracile** în România, din argilele pontice dela Zorleni (Tutova) și atrage atenția asupra continuării terenurilor pliocene din Rusia peste Prut, în Sudul Moldovei.

Prin al doilea ciclu de „Studii geologice și paleontologice din Dobrogea”, face cunoscută bogata și variata faună triasică și jurasică a acestei regiuni. Aceste cercetări au rămas clasice în literatura științifică română. Varietatea speciilor de Amoniți, cei dela Hârșova de mărimi impresionabile, împreună cu Lamelibranchiatele, Gasteropodele și Brachiopodele ca și cele câteva vertebre de Ichtyosaurieni, Reptile triasice, dau imaginea vieții marine din Era Mesozoică.

Pentru Profesorul Simionescu, Dobrogea nu a fost numai un teren de cercetări științifice, ci și un minunat prilej de încântare sufletească prin farmecul peisajului specific acestui colț de țară, farmec pe care l-a făcut cunoscut tuturor, cu un dar poetic desăvârșit, în pagini de o neasemuită frumusețe.

În ultimii 15 ani, Profesorul Simionescu a fost atras mai mult de studiul Mamiferelor fosile, studiu prin care aruncă o lumină asupra condițiilor de vieață continentală din vremea pliocenă. Cui-bui fosilifer dela Mălușteni, cunoscut încă din 1915 prin descrierea de către Prof. S. Atanasiu a câtorva forme capătă însemnătatea „faunei roussilloneze”, în urma cercetărilor amănunțite ale Profesorului Simionescu. Nu face numai descrieri ci evidențiază condițiile de viață dela marginea lacului pliocenic și evoluția actualei faune vertebrate locale. Dă indicațiuni climaterice prin prezența genurilor: **Macacus**, **Tapirus** și **Camelus** cari arată o temperatură mai ridicată decât cea actuală.

Alăturată faunei dela Mălușteni stă fauna dela Berești, nu atât de variată și bogată în forme, însă a cărei vârstă a fost fixată cu precizie.

Mamifere cuaternare (**Elephas trogontherii** și **Arctomys Bobac**) au făcut deasemeni obiectul studiilor Profesorului Simionescu, ca și resturile de cămile din pliocenul și pleistocenul românesc. Nu numai Mamiferele terestre dar și cele marine foci și Cetacee, ale căror resturi se culeg din strate sarmatice întregesc tabloul vieții apuse din trecutul pământului românesc.

În urma descoperirii unui nou cui-b fosilifer de Mamifere pliocene din România, printr'o serie de 5 memorii Profesorul face cunoscută această faună asemănătoare celei pikermiene din Grecia. Un studiu aparte consacră creerii fosil de Hipparion, singurul găsit

în Pliocenui Europei, și care completează cunoștințele asupra encefalului din seria Equidelor răspândite în vremea Terțiarului european.

Ca sinteză a cercetărilor asupra sarmaticului, a dat la iveală în anul 1940 „**Fauna Sarmatică a României**” în care descrie numeroasele specii de Moluște atât de variate, ale apelor salmastre ce acopereau în Era Terțiară suprafața țării. Atrage atenția și asupra formelor relictice din fauna marina neogenă anterioară, de mare valoare pentru explicarea originii faunei sarmatice.

În anul 1942 face cunoscut **primul craniu de om fosil** descoperit în peștera dela Ciociovina din Hunedoara, găsit împreună cu silexuri paleolitice și oase de **Ursus spelaeus**.

Ultima lucrare, tipărită după 7 Ianuarie 1944, a fost un studiu al câtorva Amoniți mari. Ceeace dorea însă să înfăptuiască, era o revizuire a tuturor Amoniților din România, dar după două pagini scrise într'un caiet gros, tocui, tovarășul credincios de care nu s'a despărțit niciodată, i-a căzut din mână, prin taina neînțeleasă a sfârșitului.

Vieaja Profesorului Simionescu a fost o continuă muncă de neasemuit. Activitate științifică, conferințe, cărți diferite, articole în ziare, lucrări de popularizare, discursuri academice, prin toate preamărind Țara cu bogății și frumuseți necunoscute de toți.

În Laboratorul de Paleontologie i-am cunoscut această neobosită muncă. Adesea ne lua înainte, căci la ora 3 îl găseam la masa de lucru și nu rare ori îl lăsam seara, târziu, cu lampa aprinsă, singur în camera din fundul sălii, mereu nemulțumit că vremea trece prea repede și nu-i ajunge timpul pentru toate câte le are în gând și trebuie să le îndeplinească. Așa l-am cunoscut noi, cei ce am avut norocul, cu care ne mândrim, de a-i fi stat în preajmă an de an și zi de zi.

Ion Simionescu,
în 1897, la studii în Viena

În 1898, la Viena, cu Gh. Atanasiu, azi
prof. de fizică (stânga) și Ion Atanasiu,
azi profesor și succesorul la catedra dela
Universitatea din Iași

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Excursie geologică cu profesorii și studenții colegi la Viena, în 1897.
(Ion Simionescu este jos, al doilea din stânga, din profil).

Popas într'o excursie geologică în 1898. (în dreapta, descoperit),
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cu studenții dela Iași în 1913. (în mijloc, alături în stânga Prof.
C. Motaș, atunci student).

Profesorul Ion Simionescu

Geolog, paleontolog, geograf.

de Prof. M. G. FILIPESCU
dela Politehnica din Timișoara

Ziua de 7 Ianuarie 1944, a fost începutul anului de doliu pentru Științele Geologice din România, an în care au plecat, trupește, dintre noi, pentru totdeauna, trei din cele mai proeminente figuri ale științei românești: Profesorii I. Simionescu, L. Mrazec și I. P. Voitești, a căror amintire o evocăm astăzi.

Lui Ion Simionescu i-a fost hărăzit ca să-și încheie uriașa sa activitate, care a însemnat însăși viața sa, tocmai în ziua de sărbătorirea numelui său, ziua Sf. Ioan.

Moartea lui a zguduit toate sufletele românești: dela acel al copilului de curs primar, în a cărui carte de cetire Ion Simionescu a turnat în fraze de o măiestrie neegalată, cele mai gingașe sentimente, ia acel al savantului sau acel al unchișului dela țară, care în nopțile de veghe ale iernii, răsfoind calendarul gospodarilor, a stat de taină cu Ion Simionescu, dela care a primit cele mai binevoitoare îndemnuri și sfaturi pentru gospodăria sa, sau care i-a încălzit sufletul cu cele mai răscolitoare sentimente de dragoste pentru neamul și pământul românesc, pe care Simionescu le-a proslăvit cu vorbe adânci și calde ca în stihurile din psalmi.

Profesorul Simionescu a fost plâns cu lacrimile neamului întreg, căci poate nimeni dintre cărturarii țării noastre nu și-a îndeplinit ca el misiunea de dascăl al neamului.

Nu i-am fost elev și nici n'am trăit în preajma sa, așa cum am trăit în preajma marelui Mrazec, totuși într'un unghiu discret al sufletului meu, am cultivat de multă vreme, pentru el, o gingașe floare, acea a recunoștinței. I-am închinat acest sentiment, pentrucă, fără ca el s'o știe, din forța spiritului său, am luat țărița ca să mă pot determina să îmbrățișez cariera de naturalist, s'apuc drumul pe care nu l-am mai părăsit niciodată, din clipa în care am început să-l străbat.

În momentul crucial din viața unui tânăr, acela când trebuie să-și aleagă o carieră, mi-a fost dat a trăi clipe de sbucium, care cu greu se pot exprima. Mă frământam între dorința de a mă dedica studiului naturii și între viziunea neputinței de a face acest lucru din cauza sărăciei pe care mi-era dat s'o înfrunt. În acele clipe de deșirare sufletească, n'am găsit nicăieri și la nimeni cuvinte mai întremătoare și mai încurajatoare decât acelea din frazele prin care Ion Simionescu, în cartea sa „Oameni aleși” evocă puterea de muncă și de perseverare a savantului olar Bernard Palissy.

În magma de sentimente a sufletului meu, cuvintele lui Simionescu din frazele acelei cărți, au fost centre în jurul cărora a cristalizat hotărârea de a deveni naturalistul care am devenit.

Acest sentiment mă îndeamnă ca să-i închin astăzi aceste cuvinte evocatoare de aducere aminte.

Viața și opera Profesorului Ion Simionescu, prin complexitatea însușirilor sale și prin proporțiile uriașe ale celor realizate de el, poate fi subiect de tomuri întregi. A încerca s'o schițez în câteva pagini este mai mult decât o îndrăzneală.

O voi face totuși, mărturisim încă odată sentimentul care mă îndeamnă s'o fac.

În opera sa, Profesorul Simionescu apare: Geologul de înalte concepții, Paleontologul care cercetează cu pasiune și răbdare cele mai variate resturi de animale, păstrate în pământul românesc, Geograful care se dăruiește cu toată ființa sa, pentru ca să încălzească, cu sufletul său, acele numeroase lucrări în care redă limpede mediul geografic în care s'a zămislit și modelat sufletul românesc. Pentru îndrumarea, înflăcărea și cultivarea acestui suflet al neamului, Ion Simionescu pune toată căldura inimii sale în uriașa sa operă de educare și popularizare, pe care nu cred s'o fi întrecut cineva.

Opera geologică a Profesorului Simionescu cuprinsă în cele aproape 40 de note și memorii, se referă mai cu seamă la stratigrafia Podișului Moldovenesc, Bazinului Dâmbovicioarei și Dobrogei.

Prin studii pe teren și pe baza datelor paleontologice, Simionescu și-a clădit edificiul concepțiilor sale geologice asupra acestor regiuni, pe care îl prezentăm în linii cu totul generale.

În ceea ce privește alcătuirea Podișului Moldovenesc, Simionescu susține că depozitele paleozoice, care apar în malul Nistrului și care aparțin Platformei Rusești, constituiesc fundamentul depozitelor cretacee, tortoniene și sarmatice din acest podiș, fundament care se întinde până în fața Carpaților.

În privința Sarmatianului, dezvoltat în partea nordică a Podișului Moldovenesc, bazat pe date paleontologice, Simionescu este de părere că acest etaj se poate divide în trei orizonturi pentru care propune denumirile de Volhinian, Basarabian și Chersonian. Aceste diviziuni și denumiri sunt acceptate astăzi de către toți cercetătorii care se ocupă cu Sarmatianul din Europa răsăriteană.

Tot în legătură cu depozitele miocene din Podișul Moldovenesc este de menționat studiul asupra marelui recif-barier tortonian-sarmatic, care se întinde din Volhinia până la Ștefănești pe Prut, precum și studiul cenușelor andezitice, descoperite de el la Dorohoi pe care le pune în legătură cu o fază eruptivă sarmatică a vulcanilor din Călimani.

Studiile geologice referitoare la Bazinul Dâmbovicioarei, fac obiectul a cinci frumoase lucrări, în care Profesorul Simionescu a reușit să descifreze stratigrafia și stilul tectonic al regiunii. El este acela care a arătat, pentru prima dată, prezența Callovianului și a altor terenuri jurasice și cretacee în această pitorească regiune, după cum tot el a pus în relief structura casantă a întregii regiuni.

Asupra geologiei Dobrogei, Simionescu a publicat 13 note și memorii, în care expune rezultate fundamentale pentru descifrarea stratigrafiei acestei provincii.

Prin descoperirea, împreună cu Cădere, pe baze paleontologice, a Devonianului din Dealul Bujoarele, a stabilit primul reper sigur pentru descifrarea stratigrafiei Dobrogei hercinice.

Dar cele mai numeroase studii ale lui Simionescu, privind Dobrogea, se referă la Mezozoicul din această regiune, dela **Triasic** și până la Cretacic. În acest domeniu stabilește pentru prima dată, bazat pe fosile, prezența Vorfenianului, pe lângă ceilalți termeni triasici, pe care îi paralelizează cu acei din Triasicul alpin; rezultate asemănătoare obține din studiul Jurasicului, pe care îl paralelizează cu acel din regiunile clasice din Vestul și Centrul Europei, iar în ceea ce privește Cretacicul, studiile sale se extind și asupra depozitelor de această vârstă din Dobrogea de Sud.

În afară de aceste studii geologice, aparținând unor preocupări pe un plan mai vast, Profesorul Simionescu se ocupă și cu unele chestiuni mai limitate cum sunt: Origina conglomeratelor cu elemente verzi din Carpații Orientali, prezența Verucanoului în această unitate, Geologia județului Neamț, etc.

Lui Simionescu i se datorește prima încercare de a alcătui o bibliografie referitoare la Geologia României.

Preocupările paleontologice sunt acele care dau nota caracteristică a activității științifice a Profesorului Simionescu.

Rezultatele acestor preocupări sunt cuprinse în 60 de note, memorii și monografii, din care se desprinde dela prima vedere minuțiozitatea, răbdarea și corectitudinea cu care a făcut determinările sale.

În aceste lucrări, se ocupă cu studiul feluritelor resturi de animale, dela Protozoare și până la Mamifere, din terenuri de vârste diferite din țara noastră și din alte părți, dela Paleozoic și până la Quaternar.

Pentru a ilustra aceste afirmații, n'avem decât să cităm lucrările fundamentale ale sale în acest domeniu, cum sunt: Studiul faunei devoniene din Dobrogea; Studiul faunelor triasice, jurasice și cretacice din aceeași regiune, reprezentate mai ales prin amoniții care formează podoaba colecției Laboratorului de Geologie din Iași; Studiul faunei jurasice din Basinel Dâmbovicioarei; Studiul faunei de pești din Oligocenul Carpaților Orientali sau Studiul faunelor de mamifere terțiare și quaternare cum sunt acele dela Măiușteni-Covurlui sau Cimislia-Basarabia, etc.

Cercetarea acestor resturi i-a prilejuit nu numai determinările precise, despre care am amintit, dar și interesante concluziuni de ordin stratigrafic, paleobiologic și mai ales paleografic. Astfel, pe baza unor forme descoperite de el în Triasicul din Dobrogea, ca: **Japonites dobrogiacus** și **Monophylites confucii**, forme care nu se întâlnesc în nici unele din depozitele triasice din Europa, ci numai în Triasicul himalayan, ajunge la concluzii interesante cu privire la

unele legături, care nu erau cunoscute, între marea triasică din provincia alpină și cea care se întindea la aceeași epocă în regiunea Himalayei.

Cu ocazia cercetărilor sale geologice, Profesorul Simionescu a avut de străbătut munții, dealurile și câmpia țării până la Mare și Dunăre; a intrat prin văile cele mai prăpăstioase din adâncimea codrilor și a munților, a trecut prin orașe și sate, a cunoscut oameni și așezări omenești din țară.

Un pălc de mestecăniș pe un tăpșan însorit, o turmă de mioare păscând pe o pajiște scaldată în lumină, un colț de stâncă, un murmur de apă a râului de munte, etc., toate aceste l-au legat de pământul țării, așa cum îi leagă de altfel pe toți cercetătorii pământului, așa cum nu pot fi legați acei ce își trăesc viața numai în spațiul îngust al unui laborator sau în preocupările abstracțiunilor teoretice.

Pentru sensibilitatea artistică a sufletului său, toate acestea au avut un răsunet deosebit. Toate acestea au făcut să-i vibreze puternic sufletul, vibrații pe care el le-a exteriorizat în nepieritoare fraze din nenumăratele sale lucrări, care constituiesc opera sa de geograf.

Stilul în care sunt scrise minunatele sale cărți: „**Jara noastră**”, „**Pitorescul României**”, „**Prin munții noștri**”, „**Flora României**”, „**Fauna României**”, „**Popasuri prin Țară**”, „**Orașe și sate din România**”, etc. etc., nu este egalat decât de acel din fermecătoarea „Românie pito-rească” a lui Alexandru Vlahuță.

În lucrările sale cu caracter geografic, Profesorul Simionescu urmărește să redea cât mai fidel și mai clar totalitatea acelor factori geografici, biologici, etnici, economici și chiar istorici din îmbinarea cărora a rezultat mediul în care s'a încheșat sufletul românesc, realitatea zămislită nu în tratate diplomatice ci în natură, marea crea-tore a entităților eterne.

Simionescu, cu obiectivitatea omului de știință, găsește în acest suflet românesc și calități, după cum descoperă și defecte. Bazat însă pe realizările neamului nostru, cu toată vitregia condițiunilor în care i-a fost dat să se dsvolte, conchide că acest neam nu este cu nimic mai prejos altor neamuri. Un Milesco, un Cantemir, un stolnicul Cantacuzino, care cu sute de ani în urmă uimeau, prin luminile spiritului lor, academiile și cercurile savante din țări de mare cultură ale timpului, sunt pentru Simionescu cele mai grăitoare dovezi ale puterii sufletului românesc.

Încrăzător în aceste virtuți ale poporului nostru, ascunse sub cenușa vitregiei timpurilor și a nevoilor ce nu se mai termină, Profesorul Simionescu a înțeles, ca să facă din valorificarea acestor virtuți cea mai mare misiune a vieții sale.

În acest scop, a colindat țara în lung și în lat, s'a adresat tuturor fiilor ei: dela tânăr până la moșneagul gârbov, dela neștiutor și până la savantul cu mare renume. Pentru toți a vorbit, pentru toți a scris, pentru toți a dat sfaturi și îndrumări, pe toți i-a îndemnat să urce spre culmile omeniei, adevărului și frumosului, care înalță pe om.

Sute de conferințe și mii de articole, broșuri sau calendare cuprind dăruirea sufletească a Profesorului Simionescu pentru buna stare și înălțarea intelectuală și morală a neamului românesc.

Ion Simionescu a fost un mare naționalist, un mare patriot.

Naționalismul său a fost de esență superioară: constructiv și generos, naționalism care înalță pe om, iar nici de cum din categoria aceluia care îl aruncă în abisul instințelor degradante.

Destinul i-a hărăzit ca Patria să-i recunoască aceste uriașe merite și Neamul întreg să-l cinstească cum nimeni n'a fost cinstit. Chiar mort fiind, trupul său înfășurat în steagul țării, străjuia de pe catafalc destinul cultural al nației în incinta Academiei Române tot în calitate de președinte al ei.

Astăzi când în toate țările din jurul nostru și mai ales la marele popor rus, am putut vedea cea mai formidabilă manifestare a iubirii de patrie, să luăm exemplul și să facem din opera lui Ion Simionescu îndreptar pentru cultivarea acestui sentiment în sufletele noastre; să muncim, după pilda lui, pentru înălțarea neamului și patriei noastre așa de greu încercată.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Profesorul Ion Simionescu, cunoscător al țării

de VAL. PUȘCARIU

Vice-Președintele Turing-Clubului României

Sunt mai bine de trei decenii, de când răsfoind revista „Natura”, în orele de seară libere la biblioteca Liceului Internat din Iași, am dat peste articolul „Excursiile” al profesorului Ion Simionescu. ¹⁾

Distinsul profesor al universității ieșene, de timpuriu academician (1911), evada de pe atunci din templul Almei Mater, spre a îndemna tineretul școlar să-și lărgească și să-și înfrumusețeze orizontul cunoștințelor căpătate pe băncile școlii prin cercetarea naturii.

„Cetitul pentru tine nu e totul” — spunea prof. I. Simionescu în acest articol. „Natura poate să-ți slujească de carte, de profesor, de povățuitor. Ea te chiamă, ea îți procură cu mici mijloace, tot ceea ce vei avea nevoie mai târziu. Nu închide această mare carte plină de învățături înțelepte, nu o neglija pentru celelalte cărți în care se cuprind numai strofe din cântarea întregă ce-ți stă înaintea ta”.

Apoi după ce arată cum trebuie făcută o excursie, ca din ea să se poată trage foloase conchidea: „Excursiile sunt drumurile pe care te poți introduce în vălmășagul de mai târziu al vieții; ele te conduc încetul cu încetul la cunoașterea firei în tot complexul ei; ele îți pun în suflet arma de care mai târziu te poți servi în lupta grea ce vei duce-o cdată”.

Cam tot pe acea vreme, mi-a căzut în mână descrierea excursiei sale în împrejurimile Broștenilor, publicată în Calendarul Minervei din 1914 ²⁾. Indemnul la drumeție, dar mai ales însuflețirea pusă în zugrăvirea acestui „înviator cuib al Moldovei, plin de amintiri străbune” n’au rămas fără răsunet în mintea crudă, dar neastâmpărată a acelora care, după obiceiul inaugurat de marele Haret, începuseră să-și cunoască împrejurimile orașului în care funcționa școala, prin excursiile făcute la sfârșit de an.

Dela excursiile cu liceul la schitul Tărăța, pe dealul Repedeu, ori dela escapadele în dumbrăvile Copoului și la iazul Cârlișului, până la minuhata vale a Bistriței străjuită de mândrul Ceahlău, al cărui vârf îl întrezăream adesea dela ferestrele repetitorului, era firește lungă cale de străbătut.

Inițiativa și dorul de faptă a câtorva dintre noi a fost de ajuns, ca proiectul unei excursii școlare de mari proporții, în care intra

¹⁾ Revista *Natura*, Iunie 1912.

²⁾ O excursie în Nordul Moldovei, București, Minerva 1914.

și regiunea descrisă de profesorul Simionescu, să prindă înfăptuire ¹⁾.

Prețuirea de mai târziu a acestei excursii, întreprinsă în pragul deslănțuirii primului războiu mondial în care sugestia dată de profesorul I. Simionescu a avut rolul primordial, ca și a celor din anii studenției, făcute sub conducerea sa prin împrejurimile Iașilor, m'au îndemnat mereu să calc de atunci încoa pe urmele acestui mare iubitor al frumuseșilor naturii românești, pe care le-a îmbrățișat cu nesfârșită iubire și le-a descris cu o însuflețire neîntâlnită până la el. Și în drumurile dealungul sau deacurmezișul țării, l-am întâlnit adesea pe valea Trotușului, în ostrovul Filipoiului, la mânăstirile din Vâlcea sau pe drumurile singuratice ale Ardealului și Maramureșului, pretutindeni același pasionat călător, dornic de a desprinde adevărata viață a locurilor și a oamenilor pe care-i întâlnea.

Această romantică drumeție a găsit în profesorul I. Simionescu pornirea altruistă și spiritul obiectiv al omului de știință. Conștient că îndeplinește o adevărată datorie socială, el s'a arătat veșnic doritor să împărtășească și altora, într'o formă poetică și accesibilă oricui, feluritele aspecte ale țării. Și a căutat să sădească în mintea românilor o idee cât mai concretă asupra teritoriului național cu pitorescul lui necunoscut, cu belșugul holdelor, codrilor și zăcămintelor minerale, scoțând în relief însușirile poporului ce-l stăpânește, prea adesea descônșiderate sau umbrite de greșelile unei conduceri birocratice. Această încredere neșovăelnică în virtuțile neamului îl face să stăruie adesea în descrierea numeroaselor sale peregrinări, asupra rodnicelor înfăptuiri, fără a acoperi scăderile constatate, căutând să desprindă din experiența sa încercată sau din pilda altor neamuri, o îndrumare sau un îndemn de îndreptare.

Opera sa de cunoaștere a țării este răspândită în nenumărate conferințe publice sau ținute la radio, în câteva sute de articole apărute în ziarele și revistele noastre, cât și în cuprinzătoarele volume apărute în ultimele două decenii în editura „Cartea Românească” și la Fundațiile Regale. O mare parte din articole adunate în volum au apărut alături de broșurile: **„România de ieri”** (1919) și **„Țara Românească”** (1919) în biblioteca de popularizare a Casei Școlărilor, **România**, lecturi geografice, 1923; **Sate din România**, 1926; **De prin țară**, 1928; **Popasuri prin țară**, 1930; **Mânăstiri din țară**, 1931; **În curmezișul țării**, 1933; **Colțuri din țară**, 1934.

În cea mai însemnată colecție de popularizare dela noi, „Cunoștinți foisoitoare”, pusă la cale și călăuzită de prof. I. Simionescu, cunoașterea țării îi datorește broșurile: **Bucovina** (ajunsă la 4 ediții și 20.000 exemplare apărute), **Ardealul, Moldova** (2 ediții și 15.000 exemplare), **Govora și Călimănești, Vatra Dornei**.

La cererea profesorilor conducători de excursii școlare, publică volumul **Orașe din România** (1925), în care atrage atenția asupra va-

---

¹⁾ Excursia a avut loc în a doua jumătate a lunii Iulie 1914, vizitându-se o parte din Bucovina, în special mânăstirile, coborându-se valea Bistriței pe plute și jăcându-se urcușul Ceahlăului. La ea au participat aproximativ 15 elevi din cursul superior al Liceului Internat din Iași, sub conducerea prof. Th. Fădăreanu, colaboratorul de mai târziu al profesorului Ion Simionescu la întocmirea manualelor didactice.

rietății și importanței orașelor noastre în legătură cu împrejurările politice deosebite ce le-au influențat dezvoltarea.

Opera sa de căpetenie în domeniul geografic **Țara noastră — Natură, oameni, muncă** — (Fundatiile Regale, 1937), rod al unei munci de mulți ani, pune pentru întâia oară la îndemâna tuturor o privire generală asupra țării. Cunoașterea pământului românesc și a sufletului poporului nostru, arătarea tuturor marilor zăcămintă de bogăție cdată cu puterile de muncă și înfăptuirile neamului nostru sunt înfățișate cu metodă științifică, dar fără pedantism, în stilul limpede și vioiu al însemnărilor de călătorie.

Cartea devine astfel o adevărată „chemare spre cunoașterea pământului pe care ne ducem traiul”, cum spune lămurirea din fruntea primei ediții.

Ea coordonează studiile făcute asupra diferitelor aspecte ale geografiei țării și indică la fiecare capitol principalele izvoare folosite, mărturisind astfel încrederea pe care trebuie s'o avem în munca științifică românească. Deasemeni e remarcabil faptul că atunci când a avut de tras o concluzie, de umplut o lacună sau de explicat vre-o nedumerire, în afară de observațiile strânse din călătoriile pe meleagurile țării, profesorul Simionescu a primit și a folosit sincer indicațiile colegilor sau ale elevilor săi. Volumele **Fauna României** (1938) și **Flora României** (1938) întregesc marelui public această prezentare a țării cu descrierea speciilor de animale și plante caracteristice pământului românesc.

Pentru o și mai largă răspândire, pe aceeași linie ca cea a broșurilor apărute în „Biblioteca de popularizare a Casei Școalelor”, merită să folosească pentru înțelegerea lucrării de largă sinteză asupra României, pe care o reprezintă „Țara Noastră”, prof. Simionescu închină în special tineretului și cărturarilor dela țară cartea **Tinere, cunoaște-ți țara**.

Gândul de a înfățișa în amănunt frumusețile pământului românesc, după însemnările luate în călătoriile sale, spre a trezi dragostea și interesul marelui public pentru cercetarea țării și-a găsit realizarea deplină în volumul Dobrogea (1928) și în cele cinci volume care alcătuiesc seria **Pitorescul României: Dela Dunăre la Mare** (1939), **În lungul graniței** (1939), **Pe drumul apelor mari** (1940); **Prin munții noștri** (1941); **Printre dealuri și prin câmpie** (1943).

El a mărturisit astfel în prefața celui din urmă volum: „Ce am alcătuit, cum am putut și cât am putut, mai mult cu tragere de inimă am împlinit, spre a deștepta altora înclinarea către cunoașterea și iubirea pământului nostru, cu tot ce e pe el însuflețit și neînsuflețit, dar care trebuie să deștepte însuflețire”.

Un aspect mai puțin cunoscut al personalității prof. I. Simionescu, în legătură cu problema cunoașterii țării, este interesul pe care l-a arătat totdeauna pentru punerea în valoare a frumuseților ei.

În cuprinsul multora din lucrările sale, dar mai ales în articolele publicate în ziarele „Universul”, „Viitorul”, „Timpul”, în revistele „Cele Trei Crișuri” și „Tinerimea Română”, el a insistat asupra necesității dezvoltării turismului intern, în primul rând ca mijloc educativ.

Constatând că necunoașterea naturii, deci lipsa iubirii ei se resimte și în literatura noastră modernă, el arată că turismul înseamnă înainte de toate „mișcarea în aer liber, recreațiunea în bătaia soarelui, în umbra pădurilor, la marginea bălții sau a pajiiștei înflorite, după loc și sezon”. Rostul pe care trebuie să-l aibă școala în promovarea turismului local îl face să-și manifeste adesea satisfacția pentru „străduința depusă pentru sădirea dragostei de natură în sufletul elevilor” de profesorii secundari, dar să și condamne întrecerile șgomotoase sau performanțele de pe terenurile sportive, care-i îndepărtează tineretul dela cercetarea și recreația în sânul naturii.

El găsește greșită tendința organizației de stat de a folosi pentru ridicarea turistică a țării soluții împrumutate din țările în care turismul metodic dăinuiește de veacuri, căutând să transforme România în o țară de turism internațional, înainte de a exista o educație turistică, de a avea drumuri, hoteluri și case de adăpost pentru satisfacerea turismului intern.

Îndelungata sa experiență îl face să susție, ori decâte ori i se prezintă ocazia, că o organizare temeinică a turismului nu poate să înceapă decât dela realitățile băștinașe.

Înainte de a face din turism un factor economic prin chemarea străinilor, obișnuiți cu un standard turistic evoluat, el preconizează pe lângă o bună gospodărire turistică internă, în care inițiativa particulară să fie încurajată, punerea la dispoziția publicului a unor înlesniri pentru cunoașterea țării, cum ar fi: reducerile pe C. F. R. și N. F. R., întocmirea de drumuri circulare în regiunile pitorești și unde hotelurile lasă mai mult de dorit, mijloace de comunicație combinate: tren și autobuz ș. a.

Complexa personalitate culturală a profesorului I. Simionescu, încrederea sa neclintită în resursele nației, dar mai ales această nestăpânită dorință de a folosi tot ceea ce a văzut și cunoscut numai pentru înflorirea ei, îl consacră nu numai ca unul din cei mai mari iubitori ai acestei țări, dar și ca pe un adevărat profesor al neamului și îndrumător al tineretului.

Acestui tineret, căruia el i-a închinat mare parte din munca sa entuziastă și fără de prihană, îi amintim cuvintele pline de cel mai sincer patriotism din „Tinere cunoaște-ți țara”: „A fi bun român, înseamnă a-ți cunoaște țara, nevoile, aspirațiile ei, a o iubi cu adevărat și a te pune în concordanță cu ele, prin gând și faptă zilnică, chiar dacă s'ar cere sacrificii individuale”.

Profesorul Ion Simionescu

de prof. **TRAIAN SĂVULESCU**
Membru al Academiei Române

Profesorul Ion Simionescu, președintele Academiei Române, cărturarul din frunte al Neamului a pășit dincolo de pragul vieții pământești. Smulgându-se par'că din brațele familiei, prietenilor și colegilor și-a luat toiagul și a pornit pe calea fără de sfârșit, în ziua când altă dată bucuria îi picura din suflet în fața dovezilor de iubire, recunoștință și prețurile ce-i veneau din toate colțurile pământului românesc.

Profesor de Geologie la Facultatea de Științe din Iași, din anul 1902, transferat la catedra de paleontologie la Facultatea de Științe din București în anul 1929, membru al Academiei Române din anul 1911, Ion Simionescu a lucrat fără preget în laborator, la catedră, precum și în cadrul celei mai înalte instituțiuni de cultură românească, cu pasiune, cu credință cu vrednicie, fără nici un semn de oboseală și a dat la iveală numeroase studii importante.

Cercetările profesorului I. Simionescu în domeniul geologiei și paleontologiei poartă pecetea celei mai desăvârșite onestități științifice. Publicate în diferite reviste streine și românești, ele au lămurit cunoașterea, în special a terenurilor mesozoice și terțiare din România. Contribuția științifică originală a profesorului I. Simionescu este valoroasă și de mare însemnătate nu numai pentru știința românească, ci și pentru cea universitară.

Activitatea profesorului I. Simionescu pe tărâmul geologiei și paleontologiei nu poate fi prețuită însă la adevărata ei valoare și însemnătate, dacă s'ar ține seama numai de cecece a fost dat la iveală în cele peste 90 de publicațiuni, ci pentru a cuprinde în toată amploarea și măreția ei, trebuie să se țină neapărat seama, că un imens material de studiu, strâns cu răbdare de benedictin în decursul unei vieți închinată muncii științifice, se găsește încă nepublicat.

Deasemenea trebuie să se mai știe că profesorul I. Simionescu a ajutat cu generozitate pe foarte mulți tineri cari au primit de la el îndemn la lucru, sfat bun și la timp potrivit, măgulitoare colaborare și chiar discret ajutor bănesc. Toți cei cari au trăit în comunitatea lui de muncă, știu cât îi datoresc.

La Iași, ca și la București, profesorul I. Simionescu a fost un creator de școală, iar numeroșii săi elevi prin cercetările lor originale pentru lămurirea și aprofundarea problemelor de Geologie și Paleontologie din România, precum și prin roii și situația pe care le dețin în mișcarea noastră științifică, continuă să deapene firul gândirii maestrului, chiar după ce și-au conturat definitiv personalitatea lor.

Pe teren didactic, activitatea profesorului I. Simionescu a fost atât de strălucită ca și aceea de pe teren științific, desfășurându-se în multiple direcțiuni I. Simionescu a publicat o serie completă de manuale didactice de științe naturale pentru școala secundară. Aceste manuale sunt o îmbinare între precizie și claritate, cu frumusețea prezentării într-o pitorească și neaoșă limbă românească.

Preocupat veșnic de problemele didactice, profesorul I. Simionescu a reușit să imprime un ritm mai viu în predarea științelor naturale atât în liceu cât și în universitate, a publicat lucrări de doctrină în această direcție (Didactica Științelor Naturale) sau tratate valoroase pentru folosința studenților universitari și a specialiștilor (Tratat de Paleontologie și Introducerea în Paleontologie).

I. Simionescu s'a dăruit trup, și suflet școlii pe care a cinsti-o mai mult decât orice și căreia i-a închinat tot ce a avut el mai bun în suflet și în minte. Deaceea I. Simionescu poate fi așezat la locul de cinste în galeria marilor dascăli ai neamului nostru, în rândul acelor pentru care profesorul este o înaltă îndatorire sacerdotăală isvorită dintr'o tainică chemare lăuntrică.

Ca om de știință profesorul I. Simionescu a simțit desigur curată satisfacțiune să vadă că din brazda pe care el a tras-o în ogorul științei românești s'a ridicat rod bogat și de preț. Iar ca profesor a avut mulțumirea adâncă de a fi înconjurat și urmat cu iubire și devotament de către elevii și colaboratorii săi, pe care i-a iubit, stimat și ajutat, poate ca nimeni altu! din generația sa. Deaceea colegii, prietenii, studenții, l-au venerat ca pe un înțelept și și-au îndreptat pașii către el înclinându-se cu respect ca să primească din mâini darnice și prietenoase, ceea ce le era de lipsă.

Personalitatea multilaterală a profesorului I. Simionescu i-a îngăduit să fie de folos nu numai ca cercetător și profesor ci să ia parte activă și să contribuie la înălțarea și întărirea culturii în genere din țara noastră.

Imboldit de bunătațea sa sufletească și binecuvântat de harul vorbirii și scrisului I. Simionescu a împărtășit cu gest de pontif pe oricine i-a eșit în cale, dând să soarbă din potirul științei și omului care știe, și celui care crede că știe și celui care n'a apucat să știe.

Pentru I. Simionescu știința nu a prezentat un scop în sine ci numai un mijloc de ridicare a omului în înălțimile Frumosului, Adevărului și Binelui. Nimeni până la I. Simionescu nu a reușit în țara noastră să prezinte mai plastic și mai pe înțelesul tuturor frumusețile naturii și misterele vieții. Țara noastră, Flora României, Fauna României, Orașe din România, Dobrogea, pentru ca să nu cităm decât pe cele mai din urmă apărute lucrări sunt model ale genului, fermecătoare prin prezentarea firească și limpede a lucrurilor, precum și prin totala absență a pedantismului, a formei căutate a prejuzității.

Ca membru al Academiei Române, timp de 33 de ani, I. Simionescu a fost părtaș la sbuciumul pentru împlinirea fără greș a menirii venerabilei instituțiuni și i-a dăruit din plin ce a avut mai bun și mai curat în sufletul lui dogoritor de ideal. Nedilatată de orgoliul măririi nerăvășit de patimi și deșertăciuni, senin, împăcat cu sine însăși și cu semenii, blând ca un copil, dar dârz în înfăptuirea gân-

duriiilor ce-l frământau, I. Simionescu ca Președinte al Academiei Române a izbutit să cimenteze cu iubire, cu încredere, cu stimă reciprocă și muncă comună, suprema noastră comunitate spirituală pe care a condus-o cu multă dibăcie și tact și a încălzit-o cu bunătatea fără de margini a sufletului său. În orice împrejurare de bucurie sau întristare de nădejdi sau de sbucium, când era vorba de Țară și Neam, glasul lui răsună vibrant și cu tâlc sub cupola Academiei Române, de pe locul de unde frumusețea chipului său de patriarh, apărea străjuită de icoanele ctitorilor înaintași.

Pasionat călător, profesorul I. Simionescu a cutreerat țara în lung și în lat. Neastâmpărul de drumeț al profesorului I. Simionescu nu se datora dorinței egoiste de a-și umple sufletul de bucuria perceperii numai pentru sine ale aspectelor peisagiului geografic, ci ca să aibă prilejul să împărtășească și altora din ceea ce cuprinsese în obiectivul minții și sufletului său și mai ales să stârnească și la alții — în deosebi la tineri — dorința de a-și cunoaște poporul și țara.

Oricând și oriunde i s'a cerut obolul muncii priceperii sau talentului său profesorul I. Simionescu l-a dat fără crâcnire și fără precepețire, rezervându-și ca răsplată mulțumirea datoriei împlinite pentru binele obștesc.

Așa se înțelege cum a putut I. Simionescu, cu toată prodigioasa sa activitate să găsească timp și pentru creierea și conducerea diferitelor reviste, și publicațiuni, de popularizare ca: **Revista Științifică Adamachi** din Iași, **Revista Natura** din București, seria de broșuri intitulată **Cunoștințe folositoare**.

Profesorul I. Simionescu în permanentă frământare de elaborare a fost și va rămâne cu drept cuvânt un „Spiritus rector” al culturii românești, stârnind dinamism în gândire și creație, ajutând progresul.

Valoarea și importanța operii acestui bărbat ales al neamului nostru, vor fi pildă și îndreptar, pentru orientarea spiritului românesc pe căile de adevărată vrednicie.

Profesorului I. Simionescu, condeerului de care avem nevoie mai mult decât oricând, nu i-a fost ursit să trăiască ziua restatorniciei noastre după vâltoarea prin care trecem. Aceasta trebuie că i-a fost durerea și mustrarea clipei din urmă. Ion Simionescu moare însă moarte de erou, în toiul luptei pe care a dus-o fără răgaz, timp de o jumătate de veac, în continuă frământare pentru acel mai bine, chimera urmărită de orice făptură omenească aleasă.

Profesorul Ion Simionescu

IOAN GH. BOTEZ

Profesor la Facultatea de Științe din Iași

Viața Prof. Simionescu se defășura atât de intens și pe atâtea planuri, fiind urmărită de atât de multă lume și era atât de strâns legată de viața culturală a țării, încât vestea morții sale a lăsat impresia unei neașteptate și mari nenorociri.

După o muncă uriașă de 45 ani care n'a știut ce este răgazul, o scurtă boală de inimă îl trece, în ziua de 7 Ianuarie 1944, dincolo de lumea noastră sbuciumată, pentru a-i acorda odihna veșnică.

Dispariția Prof. Simionescu a lovit întreaga țară, întrucât s'a pierdut una din personalitățile ei cele mai proeminente. Dar, aici la Iași, s'a resimțit și mai dureros această pierdere, deoarece în acest oraș I. Simionescu și-a petrecut cea mai lungă și, poate, cea mai frumoasă parte a vieții sale.

Avem chiar convingerea că dacă profesorul Simionescu nu ar fi pornit dela datele elementare ale sufletului său de moldovean, dacă nu s'ar fi dezvoltat în atmosfera specifică de generoasă intelectualitate a Iașului, el nu ar fi ajuns să fie recunoscut ca marele figură pe care o țară întreagă l-a plâns cu atâta desnadejde. Cu profesorul Simionescu se verifică încă odată constatarea că marile figuri care au ilustrat națiunile au în ele, bine conturate, trăsăturile geniului provincial.

Timp de 30 ani cât a ilustrat catedra de Geologie și Paleontologie la Universitatea din Iași, profesorul Simionescu a reușit să creeze în jurul său o atmosferă de emulație științifică și să fie urmărit de studenții săi cu cel mai viu interes. După exemplul maestrului său Cobălcescu, era totdeauna atât de bine preparat la cursuri încât nu folosea decât o mică foiță sau o carte de vizită pe care și nota ideile esențiale. Vorbea ușor sacadat, cu un timbru cald și învăluitoare, pornind totdeauna dela exemple locale. Ca profesor a fost o figură cu care se mândrea învățământul nostru universitar. Prelegerile sale erau un model de lecții vii și pline de rezonanță. În jurul maestrului s'au format numeroși elevi care au dus mai departe renumele școlii geologice ieșene.

În Geologie a atacat probleme din cele mai variate, privind mai toate regiunile țării și a adus contribuții fundamentale în principal pentru Moldova și Dobrogea. Studiile sale asupra formațiilor mesozoice din Dobrogea pot servi și azi ca exemplu.

În Paleontologie, pe lângă colecțiile foarte bogate cu care a înzestrat Laboratoarele din Iași și București, profesorul Simionescu a adus, în primul loc, contribuții atât de importante pentru fauna fosilă a țării, încât, împreună cu ce s'a mai publicat în acest domeniu, se poate întrevădea posibilitatea de constituire a unei Paleontologii a României, operă necesară și care, dealtfel a și fost schițată de el într-o lucrare recentă.

Cu o experiență îndelungată în predarea științelor geologice și cu o bogată cunoaștere a literaturii respective, profesorul Simionescu a publicat un apreciat **Tratat de Geologie** și o **Introducere în Paleontologie**, ambele remarcabile prin marea număr de exemple luate din țară și prin o redacțiune foarte clară.

În tot cursul activității sale didactice de Geolog și Paleontolog a fost prezent pe teren, singur sau în tovărășia elevilor săi, și se poate spune, fără exagerare, că tot pământul țării noastre a fost astfel literalmente cutreerat de el, punând o mare pasiune ca să adune cât de mult material și să reție cât mai multe aspecte din regiunea cercetată. Dealtfel știa ca nimeni altul să-și organizeze munca științifică și să folosească timpul.

Când în 1929, profesorul Simionescu a fost transferat la București, ritmul vieții sale a putut fi modificat, dar structura activității sale nu s'a schimbat, fiindcă omul a rămas mereu același și cu aceleași preocupări esențiale. Când ocupă demnități noi, în toate aduce specificul firii sale de moldovean, iar lașul nu-l uită niciodată.

Grație activității sale imense și multilaterale, grație prestigiului său câștigat numai prin eforturi personale, profesorul Simionescu a fost ales, în 1941, Președintele Academiei Române. Prin această distincție, cea mai înaltă instituție a țării a ținut să omagieze pe acela care a promovat progresul științific, care a reușit să înalțe adevărate imnuri frumuseților pământului românesc și poate, mai presus de toate, pe acela care a crezut cu încăpățănare în virtuțile și capacitatea neamului său.

Profesorul Simionescu a fost un om iubit și apreciat. Ceeace au prețuit din primul loc ieșenii, și ceeace a condus apoi la o admirație unanimă din partea întregii țări, a fost etica vieții sale. În adevăr întreaga sa viață a fost consacrată exclusiv muncii, familiei și luminării celor mulți. Viața aceasta modestă, discretă, plină de omenie și bunătate, a știut să promoveze valorile omenești și să dea strălucire evenimentelor, fără ca ea să se împue prin ostentație sau fast.

În atmosfera prielnică a lașilor, prin stăruința sa personală, ajutat de o serie de vrednici colaboratori, a întemeiat în 1910 acest organ unic în genul său în țară, revista științifică „V. Adamachi”, ca un distins omagiu adus memoriei unui mare sprijinitor al științelor. Dragostea care-l lega de revista noastră a fost neîntreruptă și unul din ultimele sale articole a fost tot pentru ea. Cealaltă revistă cu care se mândrește Universitatea din Iași: „Annales scientifiques”, a găsit din primul moment un prețios colaborator în profesorul Simionescu.

Acum câțiva ani a făcut să apară în editura Fundațiilor Regale acele bine cunoscute cărți cu caracter enciclopedic: **Țara noastră**, deosebit elogiată de profesorul De Martonne precum și **Fauna și Flora României**, opere impunătoare, scrise într-o formă accesibilă și fiind de o indiscutabilă utilitate pentru toți acei care vor să se inițieze în cunoașterea plină de atracție a animalelor și plantelor țării.

În momentul când I. Simionescu a fost numit profesor la Universitatea din Iași, o mare mișcare în favoarea clasei țărănești se manifestă pe toate planurile în țara noastră. Semănătorismul, Poporanismul, marile inițiative ale lui Spiru Haret trebuiau să aibă un puternic ecou în mintea și în inima tânărului profesor. Dar pe el nu-l captivează politicul, nici socialul, ci mai ales este sedus de posibilitățile culturalului. Din momentul în care el are intuiția că ridicarea țărănimii ar putea veni, nu atâta prin reforme cât mai ales prin luminarea masselor, atunci, fără a-și neglija activitatea de profesor și de om de știință, pășește de drumul unui apostolat în care el s'a considerat investit cu o misiune ce depășia destinul său de savant.

De atunci încolo profesorul-misionar și-a îndreptat interesul său permanent către două categorii ale poporului nostru: Tineretul, în genere, care trebuia câștigat pentru munca creatoare transformatoare de țară și Sătenii, care trebuiau deșteptați și luminați cu orice preț.

Pentru Tineret călătorește până în cele mai îndepărtate colțuri ale țării pentru a-i revela tainele din adâncuri și a-l deprinde să vadă pitorescul locurilor și faptele cele mai interesante ale oamenilor, pentru tineret se apleacă asupra trecutului pentru ca să-i ofere pilde de energie românească și tot pentru el sacrifică orele libere, folosind marea sa sete de cunoaștere în toate domeniile, pentru a-i arăta sensul adevărat al vieții.

Pentru luminarea țărănimii noastre, pe care prof. Simionescu a iubit-o cu discreție și căldură, el s'a dăruit și mai generos. A publicat acea colecție atât de căutată a „**Cunoștințelor Folositoare**”, scrisă în mare parte de el, coboară până în cele mai modeste cătunuri pentru a vorbi sătenilor și a-i sfătui, sau le vorbește la Radio atât de simplu și atât de convingător. Lor le dăruiește timp de 24 ani cu o tenacitate uimitoare acel minunat „**Calendar al Gospodărilor**”, redactat în întregime de el, cu o factură proprie de enciclopedie țărănească, ideal concepută și vibrând în întregime de dragostea pământului și a neamului nostru.

Ceeace a constituit o idee cardinală și l-a urmărit ca o obsesie pe prof. Simionescu a fost convingerea că însușirile poporului românesc, oprite în desvoltare de factori istorici, permit, în condiții prielnice, realizarea unei civilizații care să se măsoare convenabil cu acea a Occidentului.

Acela care a fost atâția ani profesor de Geologie și Paleontologie și care a scrutat atât de aproape opera timpului în rostogolirea sa vertiginosă și a avut să jongleze cu spațiile imense ale duratei, s'ar părea că a reușit să smulgă ceva din misterul acestei imensități, care se materializează în opera sa.

Este, în adevăr, atât de importantă și vastă activitatea prof. Simionescu încât ea poate fi ridicată la rangul de fenomen cultural al țării: savantul, scriitorul, îndrumătorul devenind un adevărat exponent al epocii sale.

Această activitate uriașă, ca un freamăt se răspândea asupra întregii țări; astăzi ea s'a oprit și avem cu toții senzația că ne-am cufundat brusc într'o tăcere adâncă.

Maestrul venerat al atâtor generații a trebuit să părăsească pentru totdeauna locurile care-i erau atât de scumpe și oamenii care-i erau atât de dragi.

REV. ADAMACHI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOTĂ. — Mormântul lui Ion Simionescu este la cimitirul Bellu, figură 117, aproape de mormântul lui G. Țițeica.

Pe vârful unui munte, împreună cu Prof. M. David și Dr. N. N. Lupu, în 1928

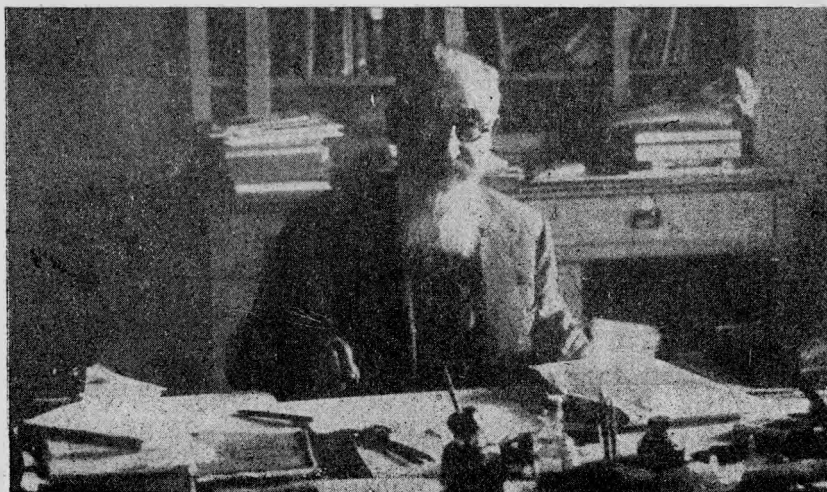
Bunicul și nepoata

Bunicul își învață nepoțica să scrie...

Ion Simionescu cu un puî de țaran român

În Laboratorul de Paleontologie al Universității din București, în 1939.

Profesorul Ion Simionescu

Membru de Onoare al Societății Progresul Silvic

De ziua numelui său, la 7 Ianuarie, a încetat din viață Profesorul universitar Ion Simionescu, Președinte în funcțiune al Academiei Române și membru de onoare al Societății noastre.

Împreună cu familia, cu cei ce i-au fost aproape și cu toți acei ce i-au cunoscut și admirat opera, am deplâns moartea acestei ilustre figuri a culturii naționale. Numărul acestora a fost mare, căci opera științifică, opera de educație și de îndrumare a poporului a fost uriașă și a mișcat sufletele din toate straturile poporului pe tot cuprinsul pământului românesc.

Prin credințele sale, întărite întotdeauna prin fapte, cel dus dintre noi a trăit și a murit ca un mare iubitor și puternic apărător al pământului și al neamului nostru.

Această atitudine față de viață trebuia în mod firesc să-l aducă aproape de pădure și de rosturile acesteia.

Ion Simionescu face parte din acele personalități ale neamului cari au înțeles pădurea, cari au militat permanent și puternic pentru ideia forestieră și cari au contribuit astfel la crearea celui mai solid suport al acesteia: conștiința forestieră a poporului nostru.

Apreciind această nobilă virtute, Societatea noastră a făcut din Ion Simionescu unul din puținii săi membri de onoare, fapt care ne-a apropiat și mai mult. Și aceasta numai spre binele pădurilor din această țară, al căror sincer, prețios și puternic apărător a rămas întotdeauna. Și de aceea, în momentul despărțirii, noi am fost aproape de Ion Simionescu nu numai ca fii ai acestei țări, dar și ca soldați ai ideii forestiere.

Societatea noastră va păstra veșnic amintirea și recunoștința sa pentru acest ilustru membru de onoare al său.

Iar atunci când urmașii noștri vor face odată apelul tuturor celor cari au voit și au putut cunoaște pădurea, au respectat-o și au luptat pentru apărarea ei, Profesorul Ion Simionescu, membru de onoare al Societății noastre, va fi în primele rânduri.

REVISTA PĂDURILOR

Profesorul Ion Simionescu

Prof. univ. MIHAI DAVID

Era o după amiază călduță de toamnă a anului 1908, scăldată într'un senin fără nouri, că te îmbia mai degrabă s'o iei razna printre viile Vișanului decât să intri într'o sală de clas. Dar era deschiderea cursului de Geologie pentru acel an universitar la care trebuia să iau neapărat parte în acea zi. Exact la ora indicată, intră în sală un om nu prea înalt, dar bine legat, rumân la chip, cu barba castanie, cu nasul acvilin de-o corectitudine somatică ireproșabilă, cu o frunte larg boltită, sub care străluceau ochii vulturoși. Il văzusem adesea dar numai în treacăt în viața mea de student naturalist, dar acum îl priveam deaproape și-i admiram frumusețea bărbătească. Când a început să vorbească cu glas sonor și într'o moldovenească neaoșă, cu fraze atâta de bine închegate care ne purtau, cu o rară îndemănare, dela piatra neînsuflețită la variatele aspecte ale civilizației, am simțit că acel om intra tumultos în sufletul meu. Era profesorul Ion Simionescu.

Leșind aproape uluit dela această deschidere de curs, am pornit în neștire, nu spre casa care era în partea de jos a orașului, ci spre dealul Copoului, unde în amurgul împurpurat al asfințitului, priveam cum se desfășoară departe creasta zimțuită a Carpaților cu transparențe de ametist. Și în acea minunată priveliște și cu sufletul atâta de răscolit de ceea ce auzisem dela maestru, mi-am statornicit cărarea vieții, fiindcă până atunci nu eram încă dumerit pe ce drum de muncă să apuc.

Și iată așa a început între mine și profesorul Ion Simionescu o legătură care, în al doilea an de studiu geologic, s'a întărit prin statornicirea mea în laboratorul condus de el. Și au trecut ani de rodnică ucenicie în care sufletul mi s'a legat din ce în ce mai puternic de personalitatea sa, dela care nu puteai învăța decât numai binele și frumosul.

Încă de pe vremea aceea mi-a fost dat să aflu că profesorul meu era o mare valoare în știința universală și cu atât mai mult în cea românească. Pe deasupra, era socotit în mediul universitar ca un om de o ținută etică fără prihană. Mi-am dat seama că stăteam lângă un model excepțional de cărturar. Desigur că pentru viața mea a fost o mare binefacere ce mi-o dăruise Dumnezeu. De multe ori am simțit că însușirile sale excepționale de om și savant, pe care publicul românesc încă nu-l cunoștea suficient, mă striveau. Într'atâta sufletul meu era absorbit de puterea individualității sale încât, atunci, când împrejurările l-au chemat la o activitate mai largă în Capitala Țării, nevoit fiind să părăsească pentru totdeauna lașul lui drag, am simțit un gol atât de mare, c'a trebuit să treacă luni de

zile ca să mă las pătruns de gândul că maestrul nu va mai păși treptele Universității noastre.

Și astăzi când pământul Patriei pe care l-a cercetat cu atâta pătimășă dragoste l-a înghițit pentru veșnicie, durerea și pustiuul nu s'au lăsat numai în sufletul învățăceilor săi dar au cuprins întreaga obștie românească.

Nu am vrut să scriu decât incidental și prea puțin despre prof. Ion Simionescu cât a fost în viață, fiindcă am socotit că munca lui științifică și scrisul lui incomparabil nu îngăduiau nici osanale și cu atât mai puțin critici. Dacă ași fi făcut recenzii ori articole asupra vieții și operii lui, l-aș fi nemulțumit, desigur, cunoscându-i aversiunea pentru orice fel de reclamă, mai ales când ea venea dela un fiu sufletesc. De altfel, atunci când a împlinit vârsta de șaptezeci de ani, și când cel dintâi și cel mai bun elev al său, prof. Gh. Macovei, i-a închinat o broșură de comemorare, partea privitoare la viața lui este de o discreție impresionantă. Majoritatea paginilor cuprindea lista lucrărilor maestrului, deoarece ea glăsuia mai bine decât tot ceea ce ar fi scris alții despre el. Așa au crezut că e mai bine să facă elevii cei mai apropiați de el.

Astăzi, însă, odată cu dispariția profesorului, lucrurile s'au schimbat. Cel ce a stat în necurmat contact două decenii cu acest luceafăr al culturii românești se crede îndatorat față de sufletul mare al maestrului dar și față de al său însuși, să arate, măcar cât de modest, unele aspecte ale vieții lui, cu gândul că personalitatea lui de dascăl și de savant deschide deabia de acum înaintea calea interpretării și definitivei caracterizări a omului și operei sale. Și în acest gând e bine, cred, o mărturisire a unui contemporan care nu are nici un interes de a deforma în bine sau rău figura ilustrului dispărut.

Ion Simionescu a văzut lumina zilei într'un mediu rural. Ținutul moldovenesc al Botoșanilor a fost predestinat de soartă să dăruiască Țării ilustra treime a spiritualității românești reprezentată prin cel mai avântat poet, Mihail Eminescu, prin cel mai mare istoric, N. Iorga și prin cel mai fecund izvoditor al științelor naturii, Ion Simionescu.

Dela modestul cărturar sătesc, care a fost părintele său, n'a căpătat decât îndemnul și disciplina muncii intelectuale. În schimb soarta l-a înzestrat cu daruri pe cari le-a înflorit în tot cursul vieții sale trudnice așa că pot fi date ca pildă oricui pe fața pământului, dar mai ales poporului său în care vedea un potențial de o deosebită valoare și căruia îi dorea din străfundul inimii cultul muncii și al datoriei. Leșit din pătura rurală, trăind copilăria acolo și păstrând necurmat legăturile sufletesti cu ea, a priceput mai bine ca mulți alții sufletul țaranului. Știa că acolo și numai acolo sălășluiește nădejdea de mai bine a neamului. Deși atâta de preocupat și harnic să-și îplinească în mod desăvârșit îndatoririle științifice și de catedră, totuși, în plină activitate, el nu uita niciodată pătura țărănească. Fie direct, fie prin Mihai Lupescu, Stoleru, Simon și T. Kirițeanu, Artur Gorovei, etc., el a știut să fie contact permanent cu ea, și cu tezaurul ei spiritual.

Mi-amintesc din vremea studenției că într'o excursie pe care am făcut-o împreună în regiunea dela Scheia din ținutul Vasluiului, am întâlnit un copil ce păștea niște cârlani, maestrul s'a dat în vorbă

cu el cu vădită bucurie, căci ciobănașul era tare isteț. Profesorul s'a așezat pe iarbă și l-a luat în brațe, în timp ce gândul lui hoinărea departe. Într'un târziu, ne-a spus, arătându-se copilul: „I vedeți? Asta-i puterea neamului!”

Cu încrederea oarbă și nesfârșită dragoste față de cei mulți și necăjiți, el le-a închinat nenumărate pagini dintre cari unele de specialitate, popularizând noțiunile și punându-le la îndemâna tuturor.

Munca i-a fost titanică. A slujit ca un mare preot în altarul Universității moldovenești exact trei decenii. Ani de zile cât am stat alături, nu l-am putut surprinde niciodată obosit sau făcând un curs de mântuială. Era atât de convingător, atâta interes știa să trezească în sufletul ascultătorilor încât lecțiile treceau pe nesimțite, oricât de arid ar fi fost materialul. Știa ca nimeni altul să însuflețească viața trecută a pământului și s'o arate în tot pitorescul ei.

Secretul acestor lecții neuitate stătea în grija de a le pregăti. Câtă atenție dădea maestrul catedrei sale se poate deduce și din faptul că fiind numit Secretar General al Ministerului Instrucției Publice, a preferat să ia concediu decât să facă naveta între Iași și București. Nici ușurința comunicațiilor pe C. F. R. din vremea anilor 1914—1915, nu l-a putut convinge. A preferat durerea unei despărțiri de câțiva ani, atâta de dureroasă totuși, decât pendularea între două centre, care i-ar fi îngăduit cel mult îndeplinirea din fugă a îndatoririlor sale de profesor.

Dealtfel a primit această însărcinare numai atunci când a fost sigur că cel ce avea să-i fină locul nu va strica nici altora opera ciădită cu atâta trudă și îndemănare dealungul anilor.

Dar mai puțin trecătoare și mai bine cunoscută decât activitatea de dascăl a lui Ion Simionescu, este opera lui științifică. În adevăr fama profesorului, oricât talent, oricât didacticism s'ar pune, durează cât elevii i-o păstrează în suflet și rămâne apoi ca o amintire din ce în ce mai ștearsă. Ea se pierde dacă în afară de catedră nu rămâne opera științifică care va dăinui prin veacuri. Ori, nemurirea profesorului Simionescu stă în scrierile sale. Ele ne arată nu numai o muncă formidabilă, uluitoare, în cele aproape o sută de lucrări de specialitate, dar și valoarea lor de talie universală.

Atitudinea geologului față de problemele evoluției pământului e dintre cele mai interesante. El găsește în natură crâmpee din viața trecută și e ispitit să reconstituiască starea pământului din epoca profundă. În această operă se cere o deosebită înțelegere, cunoaștere și un ascuțit simț al fenomenelor posibile, căci altfel poți aluneca spre fantasmagorie. Ion Simionescu nu a presupus că a studiat cu toată cinstea științifică tainele ascunse în pământul țării sale. A pus atâta conștiinciozitate că, din tot ce a cerceat și a studiat, a scris numai asupra acelu material care era absolut sigur. Deaceea cercetările sale constituie și vor constitui și în viitor un îndreptar prețios în studiile de specialitate. Investigațiile sale au fost foarte mult apreciate nu numai la noi, ci și în alte țări de veche și mare cultură.

După transferarea profesorului Simionescu la București, Laboratorul de Geologie din Iași a fost solicitat să împrumute o colecție de fosile foarte rară, adunată și studiate de el, Institutului Geologic

din Viena, cercetat la rândul său de un geolog american care vroia să-și determine un material identic găsit în America, după acel al profesorului dela Iași. Acesta e numai un caz între multe altele.

Marea colecție de roci și fosile pe care a lăsat-o Universității din Iași, privind pământul țării dela temeliea lui și până în timpurile cele mai noi, constituie una din podoabele cele mai măndre dela această înaltă instituție de cultură românească.

Dar Ion Simionescu plecând dela lumea neînsuflețită, a trecut la viața naturei, privind-o sub toate variatele ei aspecte. A iubit nespus de mult arborii și florile acestui pământ și le-a cântat cu câtă înțelegere cum n'a făcut-o nimeni până la el. Dar locurile și oamenii în înălțuirea fenomenelor naturii el a prins atâta de minunat splendoarea peisagiului pe care l-a redat în scrisul, său minunat, nu numai cu meșteșugul artistului, dar și cu fidelitatea omului de știință. Căci a te entuziasma în fața formelor și a culorilor e tot ce poate fi mai frumos, dar a merge până a diseca înțelegerea deplină a frumuseților naturale, e sublim. Ion Simionescu a atins sublimul în descrierile sale geografice. Câtă sensibilitate și câtă pitoresc, dar și cât adevăr nu cuprinde asemuirea Iașului său drag cu un „bătrân ce stă în jilț de dealuri“?!

Marele naturalist Alexander von Humboldt prin minunatele descrieri ale naturei, „Ansicht der Natur“, este socotit ca inimitabil. Mărturisesc că citind din Ion Simionescu, „Privești din Delta Dunării“ am simțit cu vie emoție mândria că un român s'a putut ridica la înălțimea genialului savant consacrat de întreaga omenire. Îmi espunea odată că a simțit totdeauna chemarea cea mai puternică spre studiul Geografiei. L-am înțeles mai ales atunci când, după moartea titularului acestei catedre, mi-a fost încredințată câțiva ani și suplinirea catedrei de Geografie dela Iași. Lecțiile sale nu se vor putea uita niciodată, căci te făceau să trăiești aieve în mijlocul naturei și a oamenilor pe care îi descria. Din această preocupare geografică a eșit din mintea și pana lui cea mai bună Geografie a pământului românesc.

Din urmărirea atentă a operii lui Ion Simionescu, se poate vedea clar că ei nu avea o sentimentalitate patetică, ci mai degrabă stăpânită. Ea mărturisește iubirea adâncă pentru pământul strămoșesc și neamul său nu prin fraze de efect ci prin adâncirea adevărului; prin punerea în valoare a frumosului, dar totodată și printr'o necrutătoare desvăluire a relelor de tot felul cărora le indică drumul îndreptării.

Și totuși Ion Simionescu avea o fină sensibilitate. Dar înțelegea și o cheltuiască rațional. Știa așa de bine să și-o dozeze! Rar mi-a fost dat să-i surprind vibrațiile sufletești, dar în acele ocazii inima îi vorbea toată, fără ascunzișuri nici reticențe. Nu voi uita niciodată clipa de adâncă duiosie din ziua când am plecat pe frontul războiului de reîntregire. Fiindu-i asistent, venisem să-mi iau rămas bun. El m'a îmbrățișat, curgându-i lacrimile, și mi-a zis: „Inainte de orice pe lumea asta, dragul meu, este datoria către Patrie! Du-te și ți-o îndeplinește!“ Gestul de afecțiune părăntească izvodit în cea clipă de despărțire care putea să fie și ultima, mi-a desvăluit toată comoara dragostei ce mi-o purta. Îmbrățișarea sa am asemuit-o cu cea a

tatălui meu. Nu-mi aminteam ca tata să ne fi îmbrățișat vreodată, și după moartea lui am întrebat pe mama de ce nu ne săruta, căci am simțit că ne-a iubit mult. Răspunsul mamei a fost: „Tata vă îmbrățișa adesea, dar numai când dormiați, ca să nu-i simțiți slăbiciunea”.

Din această dragoste nemărturisită pentru cei mulți a închinat partea esențială a muncii sale prin broșuri, articole de gazetă și conferințe de popularizare științifică.

Strădania profesorului Ion Simionescu a fost încununată cu laurii biruinții dar scopul vieții nu și l-ar fi putut realiza dacă s'ar fi bizuit numai pe calitățile atâta de fericite cu care a fost dăruit de Dumnezeu. El și-a făcut un cult din muncă. A muncit enorm și fără popas. Când în după amiezile de Duminică și sărbători întreaga fațadă a Universității era în întuneric și când toți cărturarii ei simțeau nevoia hodinei, un singur geam era luminat și în dosul lui se găsea la masa de lucru, prof. Ion Simionescu. Nu numai că a muncit cum se obișnuiește așa de rar la noi, dar nu pregeta de-a îndemna și pe cei de lângă el s'o facă. „Suntem puțini, zicea el, și numai prin munca disciplinată vom birui”...

Ce sunt acele minunate cărți scrise despre „Oamenii aleși”, dacă nu exemplificarea, a ceea ce poate da munca ordonată.

Inexorabilul desnodământ al vieții pământești l-a smuls dintre noi pe neașteptate, lăsând în urmă neuitate regrete. Să rămânem măcar mângâiați că ni l-a luat Dumnezeu când ajunsese în vârful piramidei culturii românești și că i-a dăruit drumul luminei veșnice în ziua lui, de Sf. Ioh, și în patul lui, și nu într'o casă de sănătate sau răpus noaptea în câmp cum au fost sortite sfârșitului celelalte două mari genii botoșănene, Eminescu și Iorga.

CETATEA MOLDOVEI

Profesorul Ion Simionescu

de I. S. ATANASIU

Profesor la Universitatea din București

În ziua de 7 Ianuarie moartea a dăruit profesorului Ion Simionescu, de ziua lui chiar, odihna de veci.

Rămăs până în ultima clipă în plină vigoare și tot așa de activ cum a fost întotdeauna, marele profesor a murit încă neobosit de viață, cu toate că aproape timp de jumătate secol nu și-a îngăduit odihnă. Fără preget și fără cumpăt, cu stăruință neasemuită și cu energie aproape supraomenească a vorbit, și mai ales a scris, pentru știința care a fost rostul suprem al vieții lui.

Cât era între noi, ne-am fost deprins cu el, așa cum se deprinde drumețul cu cărarea care-l duce acolo unde trebuie, de nu se mai întreabă cine și cu câtă osteneală a făcut-o. Profesorul Simionescu îndruma, către țelurile pe care știința și credința lui le-au găsit că sunt cele bune — îndemnurile sale se simțeau pretutindeni, dar nimeni nu se întreba ce muncă istovitoare întreținea isvorul acelor continue îndemnuri. Astăzi, când el nu mai este, când facem bilanțul activității sale, această activitate ne uimește și ne cuprinde neliniștea călătorului care nu mai are înaintea lui drumul bătut. Îngrijorați ne întrebăm cine va înlocui pe profesorul Ion Simionescu?

Activitatea științifică a Profesorului I. Simionescu, consemnată în peste o sută de note și memorii, privește mai ales Paleontologia, Geologia și Geografia României. În domeniul Paleontologiei el este fără îndoială figura cea mai proeminentă pe care a avut-o până acum știința românească. Această poziție i-o asigură atât numărul, varietatea și calitatea lucrărilor, cât și interesul cu care lucrările sale au fost primite în lumea științifică din țară și din străinătate. Pretutindeni unde a lucrat, a descoperit lucruri noi și a pus la punct faunele fosile, în monografiile rămase clasice.

În Podișul moldovenesc, pe lângă nenumăratele forme fosile noi pe care le descrie, Profesorul I. Simionescu dă o clasificare a depozitelor sarmatice introducând, pentru subdiviziuni, ¹⁾ denumirile de Volhinian, Basarabian și Kersonian, denumiri care au intrat în știință și sunt astăzi curent întrebuințate, iar în trei mari monografii face cunoscute faunele de vertebrate dela Mălușeni ²⁾ și Cimișlia ³⁾ și fauna de moluște a Sarmaticului ⁴⁾.

În Dobrogea el descoperă Verfenianul dela Tulcea și, în colaborare cu D. Cădere, Devonianul dela Dealul Bujoarelor. O serie

¹⁾ Contribuțiuni la geologia Moldovei dintre Siret și Prut (1903).

²⁾ Vertebratele pliocene dela Mălușteni (1930).

³⁾ Mamifere pliocene dela Cimișlia (I 1938, II cu E. Dobrescu 1939, III cu V. Barbu 1939, IV 1940, V cu E. Dobrescu 1940).

⁴⁾ La faune sarmatiënne de Roumanie (cu I. Barbu, 1940).

de monografiile paleontologice de foarte mare valoare este consacrată Triasicului ⁵⁾, Jurasicul ⁶⁾ și Devonianul ⁷⁾.

În bazinul Dâmbovicioarei, Prof. I. Simionescu menționează pentru prima dată Kalovianul și descrie faunele cretacice și jurasice ⁸⁾.

În afară de aceste regiuni al cărui studiu l-a preocupat, s'ar putea spune, continuu, Profesorul Simionescu a mai descris forme noi de pești fosili din Oligocenul Carpaților Orientali, foci fosile dela Balcic, un Antracotherium dela Petroșani, Ursus Spelaeus din peștera Cioclovina, fauna cretacică dela Armeniș, etc.

Din domeniul Geologiei, pe lângă informațiile asupra clasificării terenurilor și asupra tectonicii, pe care le dă în multe din monografiile sale paleontologice, mai fac parte încă o sumă de observații publicate aparte, observații ce se referă la fapte noi sau prea puțin cunoscute. Așa sunt: Prezența toltriilor în România, Constituția și Prezența Verfehanului în România și încă multe altele.

În Geografia românească, profesorul I. Simionescu apare înainte de toate ca un incomparabil cunoscător al țării și în același timp, ca un perfect înțelegător al realităților. În forma literară, aproape poetică, a operilor sale geografice, se ascunde întotdeauna observația judicioasă a oamenilor și lucrurilor. Natura minunată și oamenii cu toate particularitățile lor regionale îl încântă, îl emoționează chiar, dar nu-i întunecă, prin aceasta, dreapta înțelegere. Cunoștințele despre România și despre Români adunate an cu an, uneori cu mari oboseli, i-au format convingerea că și țara și neamul românesc merită tot devotamentul și toată dragostea noastră. Convingerea aceasta, foarte adâncă la Profesorul Simionescu, este generatoarea suflului de cald patriotism ce se simte mai cu seamă în operele sale geografice, admirabil rezumate în cartea: „Țara noastră, oameni și locuri” (Ed. II-a 1938) și în complementele ei „Fauna României” (1938) și „Flora României” (1939).

În activitatea sa de profesor, I. Simionescu a depășit cu mult, cu foarte mult, cercul studenților care-i urmau cursul. Lecțiile sale dela Universitate, perfect documentate, și admirabil expuse, precum și manualele didactice foarte apreciate, fie ele pentru Universitate fie pentru școlile secundare, nu puteau reprezenta pentru el tot ceea ce vroia și putea să dea Patriei. De aceea, neasemuita sa putere de muncă și marele său patriotism, au căutat și o sferă de activitate mai cuprinzătoare.

Nenumărate conferințe — cca. 300 — făcute în aproape toate orașele principale ale țării, peste 1000 articole de ziar, și zeci de cărți și de broșuri, reprezintă acest profesorat în afară de Universitate.

Cu drept cuvânt s'a spus că în această activitate I. Simionescu apare ca un adevărat **profesor al neamului**.

Dacă în știința românească locul său e consacrat prin neprețuitele sale lucrări, în amintirea poporului îl încrustează mai ales, această mare și patriotică activitate a sa, făptuită în afară de școală.

⁵⁾ Studii geologice și paleontologice în Dobrogea (II 1910, IV 1910, V 1911, VI 1912).

⁶⁾ Studii... (I 1907, II 1910).

⁷⁾ Fauna devonică din Dobrogea (1924).

⁸⁾ Studii geologice și paleontologice în Carpații Sudici (II 1898, III 1899, IV 1905).

Profesorul Ion Simionescu

de GEORGE BOTA

S'a stins din viață președintele celei mai înalte instituții culturale românești, al Academiei Române. Ion Simionescu a fost un savant în cel mai limpede înțeles al cuvântului. Naturalist, geolog și geograf cu renume mondial, el ridică prestigiul științific și cultural al neamului și al țării sale. Cele aproape o sută lucrări științifice tipărite în diferite limbi ar fi suficient titlu de glorie pentru marele dispărut. El însă ne oferă o latură specific moldovnească, sfătoșenia și înțelepciunea simplă, ce nu se împacă deloc cu pedanteria pretențioasă și orgolioasă, care pentru a ului lumea cea mare, învăluiește adevărul în poleială și în tot felul de artificii formale. Ion Simionescu, făurit din cumințenia sfătoasă a lui Creangă, pătrunzând prin știință până la rădăcinile adevărului, în toate lucrările sale, ni-l prezintă sub forma cea mai naturală, cea mai ușoară de înțeles, mânuind cu artă de scriitor cuvântul și nuanțele limbei românești. Dovedește prin aceasta odată mai mult că limba românească este o limbă accesibilă științei celei mai înalte: totul este să știi să o mănuești cu măiestrie.

Ion Simionescu însă ne apare mare printr-o latură pe care puțini savanți au ilustrat-o: latura patriotică.

El a dovedit, tocmai prin simplitatea expresiei și farmecul limbei strămoșești că poți face și știință pură, dar în același timp să o pui în serviciul omenirii și în primul rând în serviciul neamului tău. Să nu pomenim decât trei din lucrările sale reprezentative din ultimul timp: „Țara Noastră”, „Fauna României”, „Flora României”, lucrări voluminoase nu numai prin mărimea lor materială, ci prin valoarea lor națională. Vezi la fiecare pagină, gândul intim al savantului ce-și iubește mai presus de toate pământul, țara, neamul, adevărul și realitatea românească. Vrea par'că să ne deschidă ochii ca să vedem comorile incomparabile ale Țării Românești, și prin aceasta să o iubim și să o prețuim mai mult. Naturalistul, geograful, geologul are mii de ochi deschiși spre sfintele și minunatele daruri cu cari Dumnezeu ne-a împodobit Patria. Aici se găsește în mare parte explicația sufletului românesc, care nu a râvnit la al altuia; aici este izvorul dragostei de moșie, dovedită la Români. Ion Simionescu nu se mulțumește să vadă numai adevărul rece și indiferent; el se îmbată de minunile firii și entuziasmat caută profetic să entuziasmeze generațiile, sădind astfel un patriotism nu numai istoric ci înrădăcinat în glia strămoșească.

Sunt mai bine de 15 ani de când l-am condus pe Ion Simionescu prin Oradea și Bihorul românesc. Nu voiu uita niciodată curiozitatea plină de speranță românească pe care o citeam pe chipul marelui Român, care descoperea cu ochi de geolog straturile etnice ale Ar-

dealului. Era satisfăcut că găsize ceea ce sperase să găsească. „Ce argumente istorice, îmi spunea el, ne mai trebuie? Nu vezi dumneata cum apare peste tot în Bihor și în întreg Ardealul vechimea stratului românesc? Cât de colo se vede pojhgița proaspătă a streinilor veniți peste noi. Vezi acest lucru trebuie să-l arătați d-astră dascălii copiilor noștri!” Geologul făcea studiu de stratificație etnică, dovedind fără teamă de desmințire vechimea noastră pe aceste plaiuri. Și a scris mult Ioan Simionescu, cu fanatism științific, asupra acestui adevăr. „Chiar în morminte dacă vei căuta, vei găsi oasele românești mai vechi decât pe ale barbarilor cuceritori” spunea el.

Când a văzut monumentalele clădiri ridicate sub stăpânire streină, Simionescu a repetat de mai multe ori: „Da, desigur, se pot lăuda că au durat asemenea palate! Dar ele s’au ridicat din sudoarea și din truda românească a satelor, pe spatele cărora au trăit toți grofii și baronii. Numai fațada este ungurească, spunea Simionescu, temelia este românească”.

Ion Simionescu nu s’a mulțumit să ne arate flora și fauna Țării. El era tot atât de profund iubitor al țărânului român, al cărui fond spiritual îl cunoștea ca nimenea altul. „Uite Domnule, îmi spunea el, cum se aseamănă, ca două picături de apă, țărânul de aici (din Bihor) cu țărânul moldovean. Deosebiriile nu apar decât la acei ce se îndepărtează de țărani prin orășenizare”.

Ion Simionescu a fost un savant nediscutat, un Român de factură organică și neștrămutată, un sincer iubitor a tot ce-i românesc: țărân, natură, bogăție și minuni. El a crezut fanatic în puterile și în posibilitățile noastre ca țară și ca neam și cât a trăit a fost apostolul de răspândirea acestui fanatism sănătos și motivat al iubirii de tot ceea ce-i românesc. De aceea el a fost un mare pedagog al generațiilor românești. Omul a murit, dar opera sa rămâne mai departe să ne învețe cum să ne prețuim și să ne iubim neamul și Țara.

BEUȘUL

La moartea lui Ion Simionescu

P. D. „TEHNICA ȘI VIAȚA”

Ne-a părăsit I. Simionescu, președintele Academiei Române. Așa cum se cuvine, l-am înconjurat cu toții de tot respectul, dragostea și recunoștința, — i-am reamintit trecutul, i-am subliniat fapta.

L-am cunoscut foarte puțin pe I. Simionescu; l-am văzut o singură dată la o masă a colaboratorilor revistei „Tehnica și Viața”, revistă pe care a sprijinit-o cu multă căldură, și care pierde în fostul academician tot sprijinul spiritual pe care liniștita și nobila figură a lui I. Simionescu îl putea da prin un gest discret... o vorbă... o atitudine de încurajare. Erau manifestări sincere, de om cinstit, devotaț adevărului, a căror forță morală cu toate că azi mai puțin pricepută ca în trecut, nu putea totuși să nu animeze fapta desinteresată și generoasă.

Nu erudiția profesorului I. Simionescu și nici mintea sa ageră sunt pierderile ce nu pot fi înlocuite. Ceeace este dispărut și poate pentru multă vreme, este acea figură liniștită de nobil patriarh, format în liniște și dreptate, pătruns adânc de regulile etice, trăind în adevăr și pentru adevăr.

S'ar părea că asemenea oameni nu mai sunt necesari azi, căci prezența lor înseamnă prin ea însăși un protest în fața svârcolirilor de acum, ce nu respectă adesea regulile umanității și dărâmă tot ce se opune mișcării înfierbântate. Un N. Iorga, un I. Simionescu... muștrău chiar atunci când tăceau acele spirite îmbolnăvite și pasionate, care în fanatismul lor distrug tot ce le e opus, fără nici o cercetare și nici un discernământ.

Atunci când valorile permanente își vor recăpăta iar locul, când epoca războiului puțin favorabilă pentru spiritele nobile și superioare va fi trecut, într'o atmosferă nouă și limpede, ne vom putea bucura iarăși de binefacerea existenței printre noi de astfel de oameni în-tregi, stâlpi ai faptei drepte și ai adevărului.

Până atunci, în clipele cele mai tulburi să ne adâncim privirea în trecutul omenirii civilizate, să căutăm spre valorile ascunse azi, dar care vor reinvia mâine, iar figuri ca al. Simionescu să continue în viață.

Profesorul Ion Simionescu

de Prof. AGRICOLA CARDAȘ

În ziua de 7 Ianuarie anul trecut, s'a săvârșit din viață cel ce a fost Ion Simionescu, strălucit profesor al Universității din Iași și București, om de bine și omenie, al cărui nume va rămâne strâns legat de istoria culturală românească a ultimei jumătăți de veac.

Pierderea acestui bărbat înzestrat de Dumnezeu cu daruri minunate, rar întâlnite, lasă un gol în această Țară ce nu va putea fi împlinit ușor, ca și golul lăsat de profesorul Iorga, mai ales în aceste timpuri de izbeliște pentru Neamul românesc.

Viața lui Ion Simionescu a fost închinată numai pentru descoperirea adevărurilor și pentru binele obștesc; viața lui, adânc curată ca faptă și gândire, plină de lumină, va fi scrisă alături de viețile marilor înțelepți ai Patriei române.

Cursurile, conferințele și lecțiunile acestui mare profesor, care desvăluia tainele pământului și ale fiiștelor ce l-au populat în trecutul lui de zeci și sute de milioane ani, erau o adevărată desfătare pentru ascultători, căci Ion Simionescu știa, prin graiul și scrisul lui, să dea viață și farmec apelor ce acopereau pământul, pe vremuri, stâncilor cari se nășteau și vietuitoarelor — plante sau animale — dela care ne-au rămas numai trupuri împietrite sau țiparul lor.

Avea răbdare îngerească în adâncirea și căutarea adevărurilor științifice; ceasuri și zile lucra în laboratorul ce întemeiase la Universitatea din Iași și la cea din București, singur cu cărțile și materialul ce-l adunase cutreerând câmpurile, văile și munții Țării, pe care o cutreerese în lung și lat, dând în vileag volume în domeniul geologiei și paleontologiei, asigurându-și loc de cinste în lumea învățaților și recunoștința Academiei Române care l-a ales membru, încă tânăr fiind, iar acum în urmă președintele ei.

Ion Simionescu era bun și sfătuitor cu ascultătorii, nu era profesorul de catedră singuratec, el știa să-și apropie pe cei din jurul lui, știa să-i ajute spre alte tărâmuri de muncă și să le deștepte gândirea pentru a-i face oameni adevărați, cu spirit larg și iubitor de semenii lor, cetățeni de folos pentru Țara românească pe care o proslăvea. Era profesor înăscut, știind să învețe carte pe alții, fie că se adresa studenților universitari, fie că se adresa elevilor din școlile secundare, fie că se adresa unor ascultători mai simpli, căci avea darul de a împrăștia lumina științei oricărui doritor de a se împărtăși cu adevărurile ei.

Merit mare, ca nimeni altul, a avut profesorul Ion Simionescu în **arta de a scrie pentru popor**, pentru acea mulțime care așteaptă lumina vie, înțeleasă de toți, nu umbra luminei ținută sub obroc. Numai gândul că va fi de folos și că va ajuta la ridicarea traiului

poporului românesc, l-a îndemnat să se ostenească ca nimeni altul, scriind sute de cărți, broșuri și articole pe înțelesul tuturor.

Nu este școală cât de umilă și nu este sat românesc, unde să nu fi pătruns și să nu fi folosit scrisul profesorului Ion Simionescu.

Nu a fost om gânditor și suflet care să fi prețuit mai mult pe țăranii purtători de neam românesc în veac și pe conducătorii lor firești, preoții și învățătorii; el prețuia pe toți acei ce lucrau pe târâmul ridicării satelor: cooperatori, agronomi ș. a.

Mi-aduc aminte de cuvintele spuse de dânsul, când priveam împreună bietul sătuc Cârlig, de pe dealul Șorogarilor de lângă Iași, sat încremenit între râpile de pe deal, ca și acum sute de ani... „Ași fi dorit să fiu un simpu învățător de sat să-mi trăiesc viața numai pentru satul meu”.

Cât de cu miez sunt scrisorile lui către țărani, tipărite în „Foaia Plugarilor”, ce o scoteam între 1920—1925, ca și scrisorile adresate nu demult învățătorilor și preoților! Cât de adânc prețuia Ion Simionescu **problema cooperăției române** în sânul căreia a lucrat și ca conducător și ca colaborator neîntrecut.

Paginile lui I. Simionescu despre natură, păduri, plante, animale, câmpuri și imensa forfotă și iuptă a viețuitoarelor, sunt tot atât de vii, tot atât de răscolitoare ca și paginile scriiorului englez Kipling, în minunata „Cartea junglei”!

În tot ce a scris și a propovăduit acest adevărat apostol și dascăl al neamului, s'au arătat foloasele pe care omul le-ar putea trage pentru ridicarea lui morală și materială.

Școlile de agricultură și de gospodărie sătească pierd prin dispariția lui Ion Simionescu un mare sprijinitor.

Directivele date de acest profesor, prin sutele de mii de felurite cărți pentru popor, tipărite de marea instituție de editură „Cartea Românească”, sunt drumuri noi deschise în viața de mâine a satelor.

Visurile tinereței și vloga sănătoasă a spiritului, Ion Simionescu le-a păstrat până în ultimele zile, când l-am văzut plin de viață și frumusețe patriarhală, îndrumându-se spre Universitate, unde lucra ziinic deși era pensionar.

Caracter hotărât și-a păstrat demnitatea personală, ferindu-se cât a putut de luptele sterpe și deșertăciunile omenești!

Scumpul nostru profesor și binefăcător Ion Simionescu rămâne cea mai desăvârșită icoană a adevăratului profesor universitar; iubitor al obștimei românești, el intră în veșnica amintire a Neamului românesc, alături de bărbații de seamă ai României, ca foștii profesori Cobălcescu, Poni, Haret, ș. a.

O lacrimă de recunoștință din partea celor ce i-au sorbit învățătura și îndrumările în calea vieții!

GAZETA COOPERATORULUI

Un Cercetaș: Profesorul Ion Simionescu

de Ing. RADU CĂDERE

Pe drumul veșniciei a plecat unul dintre cei mai buni ai noștri! Unul, din cei care au aprins flacăra nobilă a cercetășiei în România, și-a tresărit ultima licărire a minunatei sale vieți, tocmai în ziua Sfântului al cărui nume îl purta.

S'a stins la vârsta de 71 de ani, cel cu suflet atât de tânăr și cu putere de muncă niciodată micșorată, așa cum — pe câmpul de bătaie — cade, în plină luptă, un ostaș vrednic.

Viața lui Simionescu, prin efortul și realizările ei, apare frumoasă ca o pagină limpede dintr'un scriitor clasic.

Spiritul său științific, pasiunea de a cunoaște, munca depusă au fost fericit împerechiate cu un suflet de artist, oglindit până și pe distinsa sa figură, de-o seninătate patriarhală. Această meșteșugită îmbinare a făcut din Prof. I. Simionescu unul din cei mai de seamă animatori ai românismului adevărat, nu cel de suprafață, ci cel de profunzime, prin perfectă cunoaștere a Țării, atât cu calitățile ei, dar și cu defectele inerente, pe care însă ostenea să le îndrepte.

În cadrul acestor preocupări, nu se putea ca, un suflet — în acelaș timp: de elită și dinamic — cum era al său, să nu fie dintr'un început atras de minunata instituție a cercetășiei, simbol de nobile inspirații, de reîntoarcere la binefacerile naturii, de iubirea oamenilor și adevărului, de realizarea faptei bune.

Sub acest aspect vom căuta a înfățișa una din laturile cele mai frumoase ale activității Prof. I. Simionescu, lăsând deoparte — în această omagiere — toate celelalte realizări ale sale, concretizate în atâtea opere, încât numai înșirarea titlurilor lor ocupă un volum de peste 100 pagini.

Gândul lui curat și fapta sa bună, dintr'un început, s'au îndreptat către tineret, prin formarea temeinică a căruia — atât prin școală, cât și prin cercetășie — vedea posibilitatea redresării necesare neamului românesc.

Nu e nimic nefiresc, deci, că a făcut parte, încă din 1914, din Comitetul de Patronaj al Asociației Cercetașilor României, printre celelalte personalități de elită ale Țării.

Cam pe vremea aceea, la 16 Noembrie 1914, se constituie la Iași, din inițiativa profesorilor Vasile Bogrea și Vasile Teodoreanu Legiunea „Vasile Lupu”, educatori instructori fiind — dela început — profesorii Dimitrie Cădere și Valentin Bude, Cpt. E. Gurău, Cpt. Scheletti, etc. Jurământul s'a luat, în ziua de 22 Februarie 1915, cu mare solemnitate, la care din partea Universității ieșene a vorbit Profesorul Ion Simionescu, relevând frumoasa inițiativă luată și accentuând că are toată încrederea în Cercetășia României.

Acest prim contact cu cercetășia s'a transformat în curând — cum era și firesc — într'o pasionată și vrednică conlucrare din care înștițuția nou creată avea de tras cele mai mari foloase.

În timpul războiului trecut și al dureroasei pribegii, când cercețași Țării au îmbrăcat haina tuturor suferințelor și privațiunilor, Prof. I. Simionescu găsește calde accente de îmbărbătare, de redresare morală, contribuind, cu vorba și cu fapta, la alcătuirea taberelor cercețășești, sau a școlilor pentru refugiați.

Instructivele și patrioticele sale articole, din timpul bejeniei, publicate — în cea mai mare parte — în „Neamul Românesc”, le-a adunat într'un mănunchi, în 1919, sub titlul simbolic de „Pufuri de Păpădie”, unul dintre primele volume ale bibliotecii cercețășești.

E caracteristic pasajul următor din „Micii Eroi” publicat în Aprilie 1917:

„Dar iarăși întâmplarea îmi dovedi că și în România se poate săvârși minunea. În două zile dearândul avui prilejul să vizitez două frumoase colonii de refugiați, înființate prin energia unui Ministru doritor de bine, lângă Iași, una la Școala normală Vasile Lupu și alta la Sculeni. Și într'o parte și în alta, dureroase împrejurări au adunat la un loc elevi de școale și clase diferite, din cele mai îndepărtate colțuri ale Țării. Au avut norocul să dea peste niște profesori cari, mai mult decât niște părinți, i-au îngrijit, i-au păzit de boli pe unii, au scăpat dela boli grele pe alții. Acum i-au pus la muncă. Un câmp întreg de vreo câteva hectare a fost săpat, curățit, grăpat și semănat de elevii liceelor, cari nu au apăsă de când sunt pe fierul ascuțit al unui hârleț”.

„Nu e din vina, deci nici nepriceperea, nici incompetența ori puterea prea mică. Nu ne lipsesc brațe, ci însufleșirea care să ne puie la lucru, e inerția belșugului în care am trăit și de care nu ne putem scutura nici în vremurile de reală îngrijorare. Puțină energie din partea cătorva, conducători doritori de muncă, plini de inițiativă, consecvenți cu preceptele de viață ce le propagau prin școli, ar pune în mișcare toate acele puteri mici, acum latente, care în scurtă vreme ar înviora câmpurile ce stau și vor rămânea pustii, ar veni în ajutorul familiilor acelor care este dat de soartă a ne apăra Țara. Se vede, însă, că așa e dat de soartă: Să trecem pe marginea prăpastiei spre a-i vedea adâncimea, și, îngroziți, abea când o să cădem în ea, să ne reculegem. Până atunci călcăm tacticos și agale, ca și omul pe care nimic nu-l împinge să se grăbească și să fie prevăzător”.

Exemplul, însă, era dat chiar de cel ce-l propovăduia, căci, fără să se cruțe, Prof. Simionescu își lua toiagul de pelerin și pe vreme bună, pe vreme rea, mergea să samene sămânța învățaturii, la cei dornici să se cultive, adunați de vitregia împrejurării, fie la Liceul Refugiaților din Iași, fie la Școala Normală „Vasile Lupu” dela Copou, fie la cea sălășluită în proprietatea Prof. Cădere la Bucium.

Iar, cei care adunați pe malul Prutului, la Sculeni, aveau prilejul să-l asculte trăiau, intens bucuria cunoașterii, ce o aducea din plin glasul biând și cald al ilustrului profesor moldovean. Deasemenea,

la examenele de sfârșit de an, ce se țineau acolo, nu lipsea nici odată statul lui, care prindea, în sufletele tinere, rădăcini adânci, ca sămânța cea bună.

Convingerea de cercetaș a Prof. Simionescu nu a fost de ocazie, căci, cu mult după războiul trecut, conferențiază la Liceul de fete „Regina Maria” despre „Importanța Cercetășiei”, sau în fața comandantelor cercetașe, despre „Cercetășie”, ambele conferințe ținute în 1932.

În tot acest răstimp, a scris numeroase articole asupra instituției cu care se identificase complect, din care se pot cita ca cele mai importante: **Imnul Muncii**, 2 serbări: **Tinerimea și Cercetașii** (Viitorul 1920), **Tabăra din Piatra Neamț** (Viitorul 1930), **Cercetășia** (Solia Moldovei 1931), **Cercetașele dela Hurez** (Universul 1932), Tecuci: **Stația Cercetașilor** (Universul 1936).

Dar, mai cu seamă, volumul **„Biruința Cercetașului”**, editat în 1932 de Cartea Românească, cuprinde apologia întregii ideologii cercetășești, care e atât de luminos redată dela primul capitol: **„Cum am ajuns cercetaș”**, până la ultimul: **„Biruința”**. Ca o rezultată a acestei valoroase lucrări au apărut mai târziu, minunatele cărți de învățăminte, sub sugestivele titluri: **„Tinere, cunoaște-ți arborii”**, **„Tinere, cunoaște-ți Neamul”**.

Cu Prof. Ion Simionescu nu dispăre numai unul din întemeetorii Cercetășiei românești, ci unul din cei mai pilduitori animatori ai săi.

La ei, binele era făcut cu simplitatea gestului intrat în obișnuință și, totdeauna și în orice situație s'ar fi aflat, găsea timpul și energia necesară să dea o mână de ajutor acolo unde trebuia.

La ei, iubirea de țară, de neam, de aproape, era o pornire instinctivă și transformată într-un crez, care l-a trecut cu mare putere de convingere, generațiilor mai tinere.

A cerut realizări, dând însuși cel mai frumos exemplu.

Și nu pot, către sfârșitul acestor câtorva linii omagiale, să nu citez din una dintre cele mai puternice chemări ale sale, intitulată **„Învieria”**, articol din 1917, însă de o simbolică actualitate:

„Hulirea, batjocura, cununa de spini și chiar crucea, să nu vă înspăimânte. Golgota e în calea tuturor care și-au pus în gând îndreptarea lucrurilor. Noi, pe care prefacerea deacum i-a apucat înspre sfârșitul vieții, cât vom putea, vă vom da sprijin.

Ajutorul cel mare să-l căutați însă, în tinerețea voastră, în entuziasmul anilor puțini și mai ales în chemarea Țării.

Trecutul s'a năruit: viitorul e al nostru. Cum veți ști să-l pregătiți, îl veți avea. Nu uitați, însă, că — mai mult decât oricând — percepțiile cuprinse în legea Cercetașului, vor avea precăderea. Cântați cântecul învierii neamului, pentru ca glasurile voastre, limpezi, să fie auzite și înțelese de armata celor de o seamă cu voi, care va forma armata păcii de mâine, a muncii în viitor și a înălțării de neam”.

Cu Profesorul Ion Simionescu s'a stins unul dintre cele mai înalte și strălucitoare faruri ce au luminat cultura națională, a cărui rază a bătut totdeauna până departe.

Cu Profesorul Ion Simionescu s'a dus un mare și iubitor îndrumător al tineretului.

S'a dus un adevărat cercetaș.

PENTRU DOMNII COLABORATORI, ABONAȚI ȘI CITITORI AI REVISTEI «NATURA»

a) Tipărim articole de cel mult șase pagini de tipar, inclusiv figurile. Articole cu „urmare” nu se tipăresc. Insemnările și notele nu pot întrece cuprinsul unei pagini. Pe cât este posibil acestea să fie scurte observări documentate, originale, făcute asupra vieții plantelor ori animalelor din țară sau experimente practice din domeniul fizico-chimiei și tehnice.

b) Articolele să fie scrise mai ales cu mașina pe o singură pagină, iar desemele, făcute cu tuș negru, pe hârtie deosebită de text.

c) Cine dorește separate, să scrie aceasta pe manuscris, cât și numărul de exemplare dorit. Costul lor privește pe autor.

d) Manuscrisele se publică în ordinea sosirii lor și corespunzător spațiului liber. Cele nepublicate nu se înapoiază.

e) Tot ce privește redacția și administrația, rugăm a se adresa la „NATURA”, B-dul Elisabeta No. 58, București.

„NATURA” este o revistă veche. Ea e singura în țară în felul ei. Cine o socotește necesară e rugat să fie la curent cu plata abonamentului, revista fiind lipsită de orice subvenție, menținându-se numai prin dragostea abonaților. Aceștia sunt rugați la rândul lor să facă noi abonați spre a putea aduce neconținut îmbunătățirile dorite.

Abonamentul anual . . . . . Lei 3000

Abonamentul anual pentru instituții Lei 5000

Costul unui număr . . . . . Lei 300

Filevilor abonați în grupuri li se fac înlesniri. Cont la C.E.C. Nr. 2679

Din colecțiile vechi ale Revistei „Natura” se mai găsesc la administrația revistei următoarele:

Anii: II și VI—VIII cu prețul de lei 800 fiecare volum.

Anii: XII—XXXIII inclusiv cu prețul de lei 800 fiecare volum.

Pentru colecțiile legate în pânză se socotește în plus câte 1600 lei de fiecare volum.

Profesorul Simionescu a fost plâns cu
lacrămile neamului întreg, căci poate nimeni
dintre cărturarii țării noastre nu și-a înde-
plinit ca el misiunea de dascăl al neamului.....

(din cuvântarea Prof. M. G. Filipescu)